PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XI БЕРЕЗЕНЬ — MARCH, 1970 ЧИСЛО 3

Second Class Mail registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XI — БЕРЕЗЕНЬ, 1970 — Ч. 3

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$5.00
Передплата до інших країн	5.00
Поодиноке число	.50

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. — **Winnipeg 4, Man.**

PROMIN

No. 3 — MARCH, 1970 — VOL. XI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$5.00
Subscription in other countries	5.00
Single copy	.50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. — **Winnipeg 4, Man.**

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Зимовий вид в Канаді — нападало багато снігу.

— — — —

В ЦІМ ЧИСЛІ:

О. Ющенко — В Каневі ... 1
Ювіл. рік „Українського Голосу" ... 1
Життьовими дорогами поета ... 2
Софія Василишин — У збереженні традиційної писанки ... 4
Ігор Калинець — Виводить мама дивним писачком ... 5
Н. Кібець — Дорогою на Карпати ... 6
— Життя і казка ... 8
М. Хоптяк — Сторінки до історії ... 9
Ю. Мартич — Дарунок закоханим ... 11
О. Лупій — Віра ... 11
Іриней Чабанрук — Усучаснена школа ... 12
Ігор Єрмоменко — Зима ... 12
Катря Гуцол — „Срібноперій" у вічний вирій ... 13
„Промінь" дякує Саскатунові ... 14
П. Ковалів — Книжка про вдатних жінок ... 14
C. A. Menning — Taras Shevchenko ... 15
І. Вахна — Українська вишивка ... 16
М. Симчич — Звіт пров. З'їзду в Манітобі ... 20
О. Кобилянська — Думи старика ... 21
Відділ для дітей ... 23
Громадська і родинна хроніка ... 24
Річні звіти відділів ... 30
Домашне господарство ... 32
А. Сарчук — При праці для „Променя" ... 33

ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

КАЛЕНДАР ВІЛЬНОГО СЛОВА на 1970 рік. Багато ілюстрований на 144 стор. друку. Видавництво „Вільне Слово". Торонто, 1969 р.

Зенон Зелений — ПРАЦЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ У КАНАДІ. (У 20-річчя ОУПК). Присвячено незабутній пам'яті Кекилії Паліїв, співтворцеві виховного ідеалу і Української Виховної Системи в діяспорі. Стор. 45. Рік 1969. Торонто.

— — — —

Леся Лисак — ТЕРПКІ ПАХОЩІ. Збірка нарисів-оповідання етюди. Збірку попереджує слово В. Давиденка, як також його ж літературна редакція. Обкладинка та ілюстрації Богдана Титли. Слово авторки „Дещо про себе". Сторінок 344. Технічне оформлення мистецьке. Видавництво „Свобода", Джер-Сіті, 1970 р.

— — — —

АЛЬМАНАХ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ на рік 1970. На 256 сторін друку різнородного змісту, відзеркалення сучасних і важливіших подій з історії, цікава літературна частина. Багато ілюстрований. Обкладинка і мистецьке оформлення заголовків роботи артиста-маляра Богдан Титло. Видавництво „Свобода", Джерзі Сіті, Н. Й., 1970.

— — — —

ЖИТТЯ І ШКОЛА — незалежний орган українського вчительства та батьків у вільному світ. Видавець і редактор д-р Василь Луців. Виходить раз у місяць. Сторін 33. Стейт Каледж, Па.

ВИ ВЖЕ ЗНОВ МОЖЕТЕ НАБУТИ
куховарську книжку п. з.

THE ART OF COOKING — UKRAINIAN STYLE

Вже вийшло 4-те поправлене видання в тиражі 5.00 примірників в тій самій ціні — **$2.25** з пересилкою.

Замовлення посилайте на адреси:

Ukr. Women's Ass'n of L. Ukrainka
2146 Cornvall St. Vancouver 9, B. C.
або
Ukr. Women's Ass'n of L. Ukrainka
5410 McKee St. Burnabi 1, B. C.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК XI БЕРЕЗЕНЬ, 1970 Ч. 3

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

Ювілейні дати!

Їх завжди радо зустрічає українське громадянство. Чи буде це ювілей у світлі подій історично-державних, чи суспільно-громадських, чи ювілейна дата оснування якоїсь місцевої інституції, кожна з них викликає оживлення у підготовці до імпрези, а там кожна з них насвітлює зміст, ціль, кожна з них поведе нас дорогами і стежками ближчими і дальшими та пригадає нам події, в яких, як не ми самі, то наші близькі по духові творили їх.

Цього року збігається дві ювілейні дати, яких ми не можемо не вітати і не готуватись до них з повним ентузіязмом: Перша з цих дат це ювілей сторіччя провінції Манітоби; провінції, в якій українські поселенці, а опісля їх сини та дочки відограли таку небуденну історичну ролю, положивши печать свого духа в житті суспільно - громадським, мистецькім, політичнім, шкільництві, торговельнім та інш. І друге — ювілей 60-ліття „Українського Голосу", часопису, який так гідно і витривало ніс прапор української духовости, та завжди шанував закони канадійського горожанина.

Ювілейна дата „Українського Голосу" припадає в м. березні. Перше число „Українського Голосу" вийшло в березні 1910 року. Шість десятків років невтомно він служить своєму народові в новій землі, вказуючи йому найкращі дороги, стежки до майбутнього.

І ось його роковини. До цієї ювілейної дати можна б підходити по різному: можна б переказувати історію його організування, що зв'язана з первісним українським рухом в Канаді, можна відкривати його найтрудніші сторінки, його бідування, поборювання труднощів та змагання за його життя ідейних одиниць, які його покликали до життя. Можна б також на історії минулих досвідів розглядати сучасне і робити певні заключення. Та не робить різниці, з котрої сторони ми би не підійшли до цієї нашої заслуженої установи, то не можемо проминути тієї глибини ідейних мотивів, ідеалізму українства, ідеалів цілого нашого народу.

Живемо в інших часах і в інших умовинах, як жили й діяли українці в перших десятиліттях свого поселення в Канаді, а щоб насвітлити ті часи бодай частинно та пригадати про ті ідеали, дозволимо собі навести уступи з статті одного з найвидатніших українських провідників у Канаді, історика, адв. Юліяна Стечишина. Між іншим він пише таке:

„Щоб поставити життя на високий рівень, понад щоденні дрібні хоч і необхідні потреби, мусить бути ясна і зрозуміла ідея, яка стала б двигуном і потягнула б маси народу до кращого.

Олекса Ющенко

В КАНЕВІ

Весняне в серці Придніпров'я,
Гаї, і луки, і сади...
Промінився день його любов'ю,
Щоб словом стати назавжди.

В якому б він благоговінні
Стояв на березі Дніпра!
Плескались хвилі білопінні,
В серпанку мінилась гора.

Мені здалося — говорили
Беззвучно вдвох тоді вони
Про Україну рідну, милу,
Її співці, її сини.

Ні, не здалося, адже чути
Так добре голоси ясні:
— Любіть її во время люте
В грозу любіть і мирні дні!

І серце повнилось любов'ю.
І добротою зір горів
Всіх, що зійшлися в Придніпров'ї
Що слухали двох Кобзарів.

О, шелестіння яворине
Тремтіння рівних тополин...
Душа з кипінням цвіту рине
У далечінь степів, долин.

Душа співця, що Україну
Завжди любили, кожну мить,
Веселу, мудру, солов'їну,
І нам її не розлюбить.

Така ідея сама собою не постає, а родиться у провідних одиниць, що вмють добачити користи і загрозу життьових обставин; вміють видвигнути перед очі народу променисте світло-ідею, спрямовуючи народ по освіченім шляху з великою вірою і глибоким переконанням про слушність своєї мети.

Так було в Канаді. Без високої цілі-ідеї пропали б були всякі нагоди та сприятливі обставини осягнути...

Першим проявом цієї самостійницької ідеї було заснування 1910 року свого першого, незалежного від чужої допомоги часопису під назвою „Український Голос". Для сьогоднішніх українців, а вже особливо для другої і третьої еміграції поява „Українського Голосу" не має великого значення, бо вони призабули, що сама назва „український" в той час була революційною навіть на рідних землях, а не то в Канаді, де до 1921 року в офіціяльних державних рекордах українців не було. Забули, мабуть, також, що рік пізніше на бажання й рекомендації оо. Делярі і Булса (бельгійських місіонерів) появився „Канадійський Русин" і затримав цю назву аж до 1919 року.

Поява „Українського Голосу" і його яскравий виступ проти непожаданих і шкідливих течій вдихнув нового духа в свідомішу верству українського суспільства в Канаді, яке в тому часі безрадно придивлялося перегонам різних церков опанувати українців.

На кличі „Українського Голосу" пробуджувались українські маси, зростали нові народні доми, які в короткому часі покрили густою сіткою цілу Канаду, де тільки жили українці. Народні доми відіграли дуже важливу ролю в розвитку українського життя в Канаді, бо це перші культурно-освітні осередки, при яких скупчувалось життя на місцях".

Святкуючи ювілейний рік „Українського Голосу" ми зможемо проглянути призабуті сторінки нашої історії. Разом з тим скажемо, що ми не забули про те, що „Український Голос" довгі роки служив нам своєю „Сторінкою" віддаючи її для Союзу Українок Канади, для її потреб. Сьогодні „Український Голос" готується зустрічати свій ювілей. Треба сподіватись, що йому назустріч з привітом вийде все наше українське громадянство і своїми силами прилучиться до ювілейних його святкувань.

ЖИТТЄВИМИ ДОРОГАМИ ПОЕТА

На степових просторах прастарої землі Київської, — на півдні княжої Звенигородщини, ховаючи в пишних садках свої білі хатки, розкинулось велике й мальовниче село — Кирилівка.

9-го березня 1814 року, в кріпацькій родині Григорія Шевченка і його дружини Катерини народився син Тарас, майбутній великий пророк України: народився він у сусідньому селі Моринцях, звідки походила його мати, але 1816 року Григорій Шевченко з родиною повернувся до рідної Кирилівки, де жив його батько, Тарасів дід — Іван.

В Кирилівці пролинуло все дитинство нашого великого поета. Бідна й мала була хатина Шевченків, убоге було життя цієї родини. Тільки невпинною тяжкою працею Григорій і Катерина могли сяк-так утримати себе й дітей.

Коли пізніше, згадуючи життя своєї родини, поет писав:

...Неволя
Робота тяжкая... ніколи
І помолитись не дадуть.

У світлі історичних данних тодішнього життя кріпаків, встає в нашій уяві, як справжнє пекло, яким його уявляв і Т. Шевченко.

Мені аж страшно, як згадаю
Оту хатину край села,
Мене там мати повила
І повиваючи співала,
Свою нудьгу переливала
В свою дитину, в тім гаю,
У тій хатині, у раю,
Я бачив пекло...

Ріс Тарас, як більшість кріпацьких дітей, під Божою опікою, але вже змалку вирізнявся з поміж ровесників своїми здібностями. Навчився ліпити з глини, і завжди малював щось вугіллям, або крейдою по стінах, по парканах. Був до всього цікавий, допитливий, і рано почав жити думками у фантастичному світі. Мав надзвичайну пам'ять, і пісень знав без ліку. Оповідання діда Івана про гайдамаків, про Коліївщину лишилися в пам'яті Тараса на все життя. Пізніше, в своїх творах він цікаво описує, ілюструє все почуте ним у дитинстві. Прислухався він до оповідань діда Івана про минуле свого народу, про історичні кривди, і своїм дитячим серцем відчував їх. Був худорлявий ,невеликого зросту. Чутливий, з ніжною душею. Горнувся до матері, й до сестри Катерини.

Коли минуло йому 8 років батько послав його до школи. Усі Шевченки були письменні, така була в їхньому роді традиція. Учителем його був дяк, чоловік суворої вдачі. Живе, непосидюще хлоп'я, не раз утікало зі школи. Діставав Тарас від дяка за втечі, і за інші провини. Учився він дуже добре.

Але настала перша подія, що вирізбила в душі хлопця слід на все життя. 20 серпня 1823 року померла його мати. Її

— Ще молодую у могилу
Нужда та праця положили,

Мала всього 37 років. Покинула сиротами шестеро дітей. Тужили діти за матір'ю, а найбільше Тарас. Не мав до кого тулитись, не мав заступниці. По рокові батько одружився вдруге, з вдовою, яка привела до хати своїх троє дітей. Пізніше Тарас Шевченко пише в щоденнику: „хто бачив хоч здалеку мачуху та зведенят, той бачив пекло", Мачуха особливо ненавиділа Тараса. Життя родини обернулося в пекло. А в цьому пеклі найгірше було Тарасові.

Тим часом наближалося нове лихо, 24 березня 1825 року, на 47-му році життя помер Тарасів батько. Умираючи батько сказав: „Синові Тарасові, з мого господарства нічого не треба, він не буде аби-яким чоловіком, з нього буде, або щось дуже добре, або велике ледащо, для нього моє господарство, або нічого не значитиме, або нічого не поможе'".

У 1827 році Тарасові минуло 13 років. Перебування в школі у дяка закінчилося втечею. Тарас пішов шукати людей, які б добру навчили. Охота до малювання давно вже пробудилась в хлопцеві. Під час перебування в школі він уже мав олівця і почав малювати на папері. Мандруючи, шукаючи вчителя-маляра і не знаходячи того, що шукав, Тарас зовсім згубив надію стати малярем. Він вертається до рідного села, з наміром стати за погонича, або пасти громадську отару.

Та цього не сталося. Панові був потрібний меткий, розумний хлопець. І несподівано Тарас потрапляє в панські покої козачком. Пан багато подорожував. Переїхавши до Петербурґу, пан Енгельґард взяв Тараса з собою. В Петербурзі Тараса віддано в науку до майстра Ширяєва, щоб мати свого власного маляра-кріпака.

Працюючи в Ширяєва, Тарас почав ночами ходити до літнього саду, де змальовував статуї, що прикрашували доріжки саду. Тут одної ночі Тараса побачив маляр-українець Сошенко, що був до того ж Тарасовим земляком. Сошенко відразу побачив, що Тарас має великі вроджені здібности до малювання. Він запрошує його, у вільний час приходити, і починає займатись освітою, дає читати книжки, та вчить його малювати. Для Шевченка починається нове життя. Промінь надії заблис в душі юнака. Сошенко знайомить Тараса з визначними малярами, та визначними українцями того часу, і вони докладають усіх зусиль, щоб допомогти Тарасові стати вільним. Переговори Брюлова з Енгельґардом не дали жадних наслідків. Енгельґард зажадав за Шевченка дуже велику, як на той час, суму грошей — 2500 карбованців, яких вони не мали. Тоді Брюлов намалював портрет письменника Жуковського, який дали на льотерію і зібрали потрібні 2,500 крб., що їх жадав пан за свого кріпака.

Нарешті настав радісний день визволення. 22 квітня 1838 року Тарасові вручено „відпускну грамоту", документ за підписом пана про те, що Шевченко одержав від нього свободу.

Тарас прибіг до Сошенка, кинувся йому на шию вигукуючи: „Воля, воля!" Сошенко зрозумів у чому справа, і сам почав обіймати Тараса. Кінчилось тим, що обидва приятелі розплакалися, як діти. Брама в нове життя відчинилася перед Шевченком: уже наступного дня він був учнем Академії Мистецтв.

Дійсність перевершила найсміливіші мрії юнака.

Переповнений почуттям вдячности, своїм добродіям, 24-х річний хлопець, що вчора його викупили за гроші, як якусь річ, не знав, що з собою робити від щастя: щоразу виймав з кишені свою „одпускну грамоту", цілував в ній підписи свідків того шляхетного акту, що доложили всіх зусиль, щоб викупити на волю мистця, сина вільних, співучих степів соняшної України.

З журнала „Наше Слово",
Австралія.

В першу річницю смерти моєї незабутньої Матері, бл. п. Анни Хемійчук, яка відійшла у вічність минулого року в Україні пересилаю на нев'янучий вінок в її світлу пам'ять на пресовий фонд журнала „Промінь" $10.00.

Мінодора Комендат, Риджтавн, Онт.

— — —

В першу річницю смерти моєї дорогої товаришки бл. п. Віри Климюк складаю в її пам'ять на нев'янучий вінок 5 д. на журнал „Промінь".

Антоніна Полікша.

Софія Василишин

У ЗБЕРЕЖЕННІ ТРАДИЦІЙНОЇ ПИСАНКИ

Писанки — це цінна частина нашої української культури і нашим обов'язком є дальше її зберігати. Тому з нагоди вистав, чайних прийнять, особливо напровесні перед Великоднем відбуваються контести писання і випродаж писанок. Це є спосіб, яким ми заохочуємо наших молодших вчитися цього роду мистецтва і вчитися не тільки писанчарської техніки, але й щоб пізнати історичне, обрядове і традиційне значення писанки. Тільки тоді ми зможемо оцінити писанку, як наш дорогоцінний скарб, коли візьмемо собі за завдання пізнати історію, символіку та ритуальне значеня писанок.

Писанка у своїй історії сягає глибоко в сиву давнину. Джерела вказують, що на Великодних писанках повторюються рисунки, що їх знаходять археологи при розкопах давніх могил.

Писанка існувала ще далеко до народження Христа і мала велике обрядове значення у наших давніх предків. З тих то часів і походять Великодні ігри, гаївки та інші звичаї. З приходом в Україну християнства, писанку приміню-ють до побуту, вводять до народніх Великодніх ритуалів і звичаїв. З писанкою пов'язані ріжні повір'я, леґенди про звичаї людей. Писанку уважали особливо помічною, що вона приносить людині добро, здоров'я, щастя. Тому й повівся такий звичай дарувати писанку хворим, приятелям з різними побажаннями. Створилось також чимало леґенд пов'язаних з Страсним тижнем, як от „Мати Божа у Пилата", „В дорозі на Голгофу" та інші. У народніх віруваннях та звичаях українська писанка символізує безсмертність, яка так нероздільно пов'язана з Воскресенням.

Писанкова техніка: взори — поодинокі рисунки мають символічне значення. Наукові дослідження подають багатющий матеріял про писанку. Один любитель народнього мистецтва зібрав кілька тисяч ріжних писанок. Напр. гуцульські писанки переважно ясні на червоному тлі, орнаменти геометричні. Гуцульська писанка дуже делікатна, яйце покривається дрібненькою мозаїкою. Назви взорів різні: „хрест", „церква", „настунька", „ясла", „решітка" й інші.

Писанки „сорок клинців" походять з Холмщини і вона дійсно має сорок клинців-трикутників. Кожний клинець має певне значення. Ці клинці обіймали все тодішнє життя хліборобської родини: врожаю збіжжя, городини, народження дітей, одруження, здоров'я, достаток та багато іншого. Писанка під назвою „кривулька", або „безконечник" була поширена на Волині, Київщині, Поділлі і Харківщині. Безконечник це символ вічности роду, це нитка життя людських чи національних поколінь так само як гаївка „Кривий танець".

Українські писанки в Канаді стали широко відомі і дуже популярні і між неукраїнцями. Спеціялісти, що досліджують в Канаді культурні цінности різних народів звернули особливу увагу на українську писанку. Їх найбільше цікавить писанкова техніка, де на звичайнім яйці воском і красками виводять писанчарки таку чудову красу.

Ми вже не раз підносили питання — чи повинін ми навчати інші народи власних нам національних речей. Всяка наша культурна праця має глибшу ціль приналежну лише нам, яка по духові чужа іншим народам. Чому ж ми так щиро і легко віддаємо наше власне культурне майно і воно часто попадає „на торговище" скалічене? І яких результатів сподіваємось ми з такої праці? Для чужих, українська писанка має значення лише як оригінальний „арт", мистецтво. Вони не зацікавлені глибоким змістом її релігійного і символічного культу.

Ось з яким некорисним для нас явищем ми зустрічаємось. Ріжні торговельні підприємства використовують українську писанку для своїх чисто торговельних успіхів: департаментові крамниці та розвагові центри улаштовують писанкові лекції (демонстрації), щоб тим способом привабити більше публики для зиску. Інші знову виставляють писанки на продаж з написом „Істер еґс".

В англійській дитячій енциклопедії "Feild Enterprises Educational Corporation Chicago" є образок дівчини в українськім народнім строю, яка пише писанки, а під ним пояснення, що ці писанки пишуть у Польщі і Росії.

В моїй клясі у державній школі є книжка під назвою "What Shall We Do in Art", авторкою якої є Флоренс Гарт, спеціялістка дитячого малярства. Вона подає суґестію, що можна малювати з нагоди Великодня: "Make designs on eggs, use paint and dye the Ukrainian Methods" однак не пояснює, який саме має бути той український спосіб.

Одного разу заступала мене в школі інша учителька в моїй клясі. Коли я вернулась, застала малюнки ріжних писанок — щось наче на український взір і кожна дитина вкладала там свій власний смак і форму. Отже це приклади, як чужі, не знаючи глибини і значення символіки писанки, можуть легко спартачити наші взори, кольори та наш народній орнамент.

Такі і подібні ситуації повинні б звернути нашу увагу. В першій мір ми самі асимілюємо назву наших культурних надбань і перекручуємо їх на англійську мову. Писанка повинна лишитись як „Pysanka' а не з англійського „Великодне яйце".

Бо знайомити наших співгорожан з нашим народнім мистецтвом, а дозволяти торгувати ним і в скаліченій формі це дві окремі речі. Для нас є важним подбати про те, щоб у кожнім канадійськім музеї знаходились справжні типічні взори українських писанок з різних земель України і дати іншим зрозуміти, що таке мистецтво належить виключно українцям і що воно повинон бути пошановане.

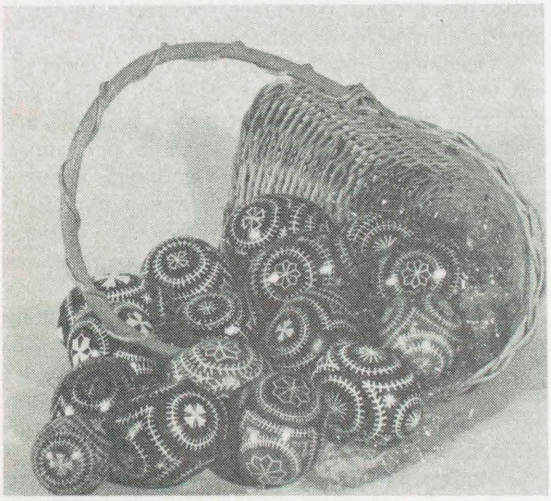

Писанки з Бойківщини

Редакція нашого журнала одержала ілюстрацію цих писанок від п. Теодора Грицика з Емґріджу, Панс. з дозволом помістити їх у журналі. Ось що пише про це писанки п. Т. Грицик:

Ред.

— — —

Ці взори походять з Бойківщини і в нас їх так писали себто вишкробували ножиком або писальцем, яке ми самі собі виробляли зі сталі. Такі писанки писали в Михнівці, з якого я походжу а також в Липю, Бистрім, Лупушанці і Хащові, Турчанського повіту.

Я багато бачив ріжних писанок але наших взорів ніде не знаходив в часописах ані в журналах. Минулого року мені пощастило дістати книжку з України, де описується писанки з ріжних околиць, там знаходяться знимки всіх писанок, але наших нема.

Теодор Грицик.

Ігор Калинець

ВИВОДИТЬ МАМА ДИВНИМ ПИСАЧКОМ

Виводить мама дивним писачком
По білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
Із цибулинним золотим узваром,
З настоями на травах і корі,
На веснянім і на осіннім зіллі —
І писанка оранжево горить
У філігранним сплеті ліній.
То вже вона, як дивовижний світ,
То вже дзвенить, як згусток сонця,
Буяють буйно квіти у росі,
Олені бродять в березневім сонці.
І стилізовані сплітаються сади
У маєві густих обрамлень,
Мереживом найтоншим мерехтить
Геометричний космацький орнамент,
І я поплив у світ дитячих мрій
На білі колискові оболоні...
Котились писанками із гори
Ясні сонця у мамині долоні.

Нев'янучий вінок в другу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Михайла Волковського, який відійшов у вічність в січні 1968 року в місті Гамільтоні, Онт. складаю в його світлу пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина **Марцеля Волковська**

— — —

У другу річницю смерти нашого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Григорія Шнурко, який відійшов у вічність 4 березня 1968 року, складаємо на журнал „Промінь" $5.00.

Дружина Ольга Шнурко з родиною,
Куксвил, Онт.

— — —

В першу річницю смерти дорогої сусіди і приятельки бл. п. Марії Бабич, яка упокоїлась 3 лютого 1969 р. складаю у її світлу пам'ять $5.00 на нев'янучий вінок на журнал „Промінь". **Анна Симчич,** Гефорд, Саск.

Наталія Кібець

По країні наших батьків

ДОРОГОЮ НА КАРПАТИ

Привіт вам Карпатські гори і вам сріблясті річки! Як заворожені стоїте ви на зораній віковими зморшками землі і вслухаєтесь в голос вітру, який несуть дроти на схід, на захід, південь і північ.

Шумлять, гудуть дроти... Яку вони думу думають, які співанки виводять? Чуються тужливі мелодії болю і розпуки далеких предків цієї багатостраждальної землі, яку плюндрували, безчестили турки, татари, польська шляхта, а тепер москвини...

Слухайте... Слухайте...

Слухайте, як у сумну мелодію вплітаються радісні акорди про славний, хоч короткий час козацької вольниці, одчайдушний марш запорожців Хмельницького, який двічі в 1648 і 1655 роках визволяв ці землі від польсько-шляхетської неволі.

Стогнуть, гудуть дроти, і здається сама земля розповідає про роки панування австро-угорщини. Ніколи не обірватись, ніколи не стихнути бадьорій, надхненій пісні, пісні з Галичини.

Пісні завзятої молоді, яка боролася під Бродами, у Львові проголошуючи в листопаді 1918 року Західньоукраїнську Народну Республіку, яка в 1919 році об'єдналася з Великою Україною в ЄДИНУ СОБОРНУ УКРАЇНУ.

Слухайте пісню пісень, яку співають сьогодні дроти...

Дзвени пісне, дужа і горда, лети над світами, пробуджуй тих, хто починає засинати, втілюй бадьорість свіжої крови і швидкість обігу в старіючому тілі.

Славна своїми минулим Галицька земля. Має чим похвалитися і містами і селами і земними багатствами.

Ось перед нами піднімається стародавній ЛЬВІВ. Гляне на всі чотири боки й ясні обрії відкриваються перед ним.

Місто розташоване в понижжю горбистої поверхні Опілля на межі його з Розточчям. Тут протікає невелика річка Полтва — права притока Західного Бугу. Околиці Львова являють собою хвилясту місцевість з родючим ґрунтом.

Львів заснований у 1256 році великим князем Данилом Романовичем Галицьким, який назвав місто іменем свого сина Лева. Вигідне в оборонному відношенні розташування львівських горбів сприяло перетворенню міста у фортецю. Проведені останнім часом археологічні розкопки дають підставу для припущення, що свій початок місто бере з Замкової гори, де ще до Данила Галицького існувало староруське селище.

Найбільше тоді були заселені місця нинішньої вулиці Богдана Хмельницького і площі Старого Ринку. З самого початку свого існування Львів зазнавав нападів татар, але поступово місто було укріплене, обнесене муром і змогло протистояти нападам ворогів.

Основним заняттям трудового населення міста у той час були ремесла. Вироби львівських майстрів цінилися дуже високо — вони не поступалися перед виробами кращих ремісників інших европейських країн. Особливо високої майстерності досягли ковалі і ливарники, майстри золотих і срібних виробів і склярі. У Львові, в церкві Юра, до наших днів зберігається великий дзвін, відлитий ще в 1341 році. На вулиці Богдана Хмельницького стоїть найстарша в місті церква св. П'ятниці — збудована в XIII ст., яка потім відбудовувалась. Рештки старих стін церкви, що збереглися до цього часу, свідчать про високу майстерність тодішніх будівельників.

Нове місто швидко зростало і вже в XIV ст. Львів став визначним центром у західній частині південноруських земель. З розвитком значення міста у XIV ст. почався період агресивних дій угорських та польських королів проти Галичини. Польський король Казімір у 1340 р. захопив і розграбував Львів, проте вдержати не зміг, бо населення підняло повстання. І лише у 1387 році Польща остаточно заволоділа Галичиною і зокрема Львовом.

Молодший брат Києва — стародавній Львів відіграв велику ролю в історії багатовікової боротьби українського народу за свою свободу і незалежність. Львівське братство, що існувало у XV—XVII ст. ст. відігравало значну ролю у боротьбі українського населення проти поляків. Воно всіма засобами намагалося зберегти українську культуру. При цьому братстві на початках працював першодрукар Іван Федорів. Жив він при Онуфріївському манастирі. Тут він у 1574 році надрукував „АПОСТОЛ" і „ГРАМАТИКУ". Згодом він виїхав до Острога, де надрукував „Острозьку біблію". Потім він

знову повернувся до Львова, який став йому другою батьківщиною. Іван Федорів помер 1583 року і був похований в церкві Онуфріївського манастиря. Понад триста років зберігалася надгробна плита, а в 1883 році вона була перенесена і вмурована в підлогу Троїцької Каплиці. В 1902 році під час ремонту плита була закрита стіною. Муляж плити міститься в експозиції Львівського історичного музею. З розвитком торгівлі і промисловості Львів поступово розвивається. У Львові з'являються цікаві за своєю архітектурою споруди: будинок галицького сейму — тепер головний корпус університету, палац графа Потоцького — нині там працюють інститути машинознавства та автоматики і корисних копалень Академії Наук УССР. Театр опери й балету за проектом архітектора Х. Горголевського (1897—1900 рр.); будинок політехнічного інституту (1872—1877 рр.); церква Миколая (1292), церква Марії Сніжної (1342 р.); Вірменський собор — XIV ст.; величавий собор св. Юра; церква Успіння — так звана Волоська.

На високому горбі біля Львова збереглися руїни стародавніх укріплень, фундамент яких поклав ще засновник Львова Данило Галицький. У Львові збереглися ряд будинків, зв'язаних з життям і діяльністю великого каменяра Івана Франка. На Личаківському цвинтарі поховано великого поета і поставлено пам'ятник.

Гарне і велике місто Львів. У ньому проживає понад 387 тисяч мешканців. Має багато дерев і квітників, чудових парків, як Стрийський — улюблене місце відпочинку львовян. У ньому працює 17 вищих учбових закладів. Багато театрів, бібліотек та інших культурно-освітніх будинків. Його можна назвати і промисловим містом. Машинобудівельникам Львова салютують цементники Миколаєва, автобусний завод від південно-східньої околиці Львова приведе вас аж до найвидаленіших куточків Верховини, з хеміками Роздола перегукуються залізничники Стрия; нафтовики Долини електричними заграваами переморгуються з будівельниками Калуша, а далі — від Прута аж до Черемошу — вишки, вишки і вишки...

Карпати розступаються, Довбуш відкриває свої скарби — блискучий озокерит, жаркий газ, камінь родючості...

А там... Із Заволжя через Броди, а далі через гірський хребет струмиться трансконтинентальними нафтопроводом газ у Польщу, Чехословаччину і Східню Німеччину.

У Львові жили і творили багато видатних українських письменників, художників та композиторів. У Львові було організоване Наукове Т-во ім. Шевченка, яке багато допомагало науковим і літературним силам з Великої України. Під час першої світової війни тут були організовані УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ, які боролись за визволення України. Львів, як і вся Галичина з 1939 року ввійшла до складу УССР і разом з цілою Україною знаходиться під окупацією тобто під володінням російських більшовиків. До 1939 року ви, на вулицях Львова не чули російської мови, а тепер навіть жінки приміських сіл, які приїздять до Львова на базар намагаються говорити по російськи, псуючи свою таку гарну мову.

Своєю історією може похвалитися не тільки Львів, а й багато інших міст від Волинського Полісся до Карпатських гір.

Такий ЗВЕНИГОРОД — Бобркського району, що лежить на схід від Львова, одне з найстаріших поселень Київської Русі. У 1211 році був взятий князем Данилом Галицьким. Восени 1953 року в Звенигороді працівниками Львівського історичного музею були проведені археологічні розкопки. У могильниках були знайдені глиняний посуд, вироби з кістки, бронзи, срібла. Все це говорить про високий розвиток культури цього староруського поселення.

Нинішній хутір ПЛИСНИЦЬКЕ, Олеського району, був колись одним з міст Галицького князівства, яке згадується у „Слові о полку Ігоревім" та в староруських літописах. У 1188 році Пліснеськ (так тоді звали місто) витримав облогу князя Романа Мстисловського, а в 1232 році його здобув князь Данило Галицький.

Біля села ПІДГІРЦІ цього ж району (яке в давнину було посадом Плиснеська) археологи виявили городище площою в 60 гектарів (150 акрів), що примикає до нинішнього хутора Плисницького. У цьому городищі знайдені високі вали, глибокий рів, великий могильник, землянки, споруди виробничого призначення, амфорна кераміка і інше. За свідченням археологів, усі ці знахідки є культурними залишками часів Київської Русі і свідчать про те, що тут було досить значне для тих часів місто. Село Підгірці відомо також своїм старовинним замком, що належав польським магнатам. Біля нього ростуть величезні липи, що були посаджені понад 300 років тому.

БУСЬК (колишня назва Бужськ) існував уже в IX віці і був центром Волинської землі. Розташоване при впадінні річок Полтви і Солотвола в Західний Буг, місто своєю багатою природою заслужило славу галицької Венеції. В літописах Буськ згадується в числі руських міст від 1152 року. Тепер Буськ є районовим центром Львівської області. Красиве зелене місто. Славиться великим парком ім. Івана Франка.

ГОРОДОК — одне з найстаровиніших міст Львівщини, яке згадується ще літописцем Нестором. Вже тоді він був відомий, як центр торгівлі сіллю, що йшла з Перемишля до Києва, через що його назвали в народі „Городок солоний".

БЕЛЬЗ — місто у 986 році було приєднано князем Володимиром до Київської Руси, а на початку XI ст. стало столицею Белзького князівства. 1234 році був приєднаний Данилом Галицьким до своїх земель і став складовою частиною Галицько-Волинського князівства. Від 1941 року увійшло до складу України за згодою з Польщею і став центром новоствореного Забузького району. На території цього р-ну, а також Сокальського і Великомостівського та кількох районів Волинської області створено Львівсько-Волинський вугільний басейн. Тут вже виникло нове шахтарське селище ЧЕРВОНОГРАД.

ВИННИКИ (тепер Несторов) — в 1596 році це село захопив польський гетьман Станіслав Жолкевський. Він перейменував його в Жовкву і збудував там собі замок. Замок Жолкевського оточувала кріпосна стіна, під якою проходив глибокий рів, наповнений водою. В середині крім замка, був також ринок і житлові будинки. На початку XVII ст. у польського гетьмана служив Михайло Хмельницький батько Богдана Хмельницького. Свої дитячі роки Б. Хмельницький провів тут. Пізніше він учився у заснованій Станіславом Жолкевським єзуїтській колегії. Є відомості, що молодий Богдан брав участь в обороні Жовкви від татар.

БРОДИ — як староруське поселення згадується вже XII ст. Назва його походить очевидно від того, що воно було оточене болотами, які доводилось переходити в брід. Потім згадки про нього зникають і з'являються знову лише на початку XVI ст. Завдяки своєму вигідному географічному положенню і статуту вільного торговельного міста, Броди були одним з найбільших торговельних центрів східної Галичини, через який велася торгівля між Німеччиною і Австро-Угорщиною з одного боку, та Росією — з другого.

ЯВОРІВ — заснований в XV ст. і вже в XVII ст. став досить великим містом на той час. Городяни цього міста приймали активну участь у визвольній війні 1648—1654 рр. В 1867 році в Яворові народився і деякий час прожив видатний український письменник Осип Степанович Маковей. Яворів здавна славиться мистецтвом народних майстрів, особливо різьбою по дереву і художньою вишивкою.

Міннеаполіс, Мінн.,

грудень, 1968 р.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

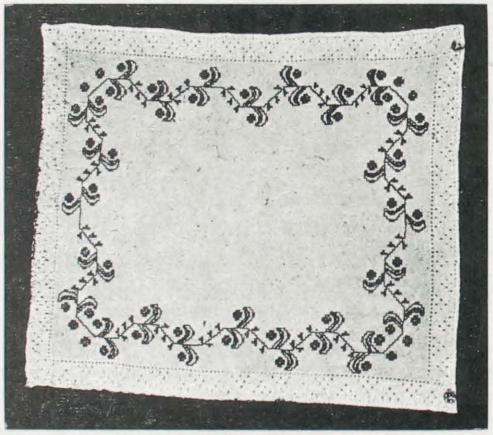

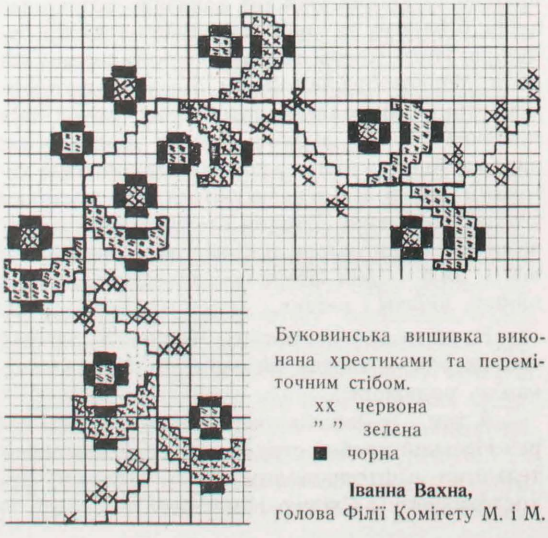

Буковинська вишивка виконана хрестиками та перемі-точним стібом.

xx червона
" " зелена
■ чорна

Іванна Вахна,
голова Філії Комітету М. і М.

М. Макарушка-Хоптяк

СТОРІНКИ ДО ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

(Продовження)

Панна Кудрик вчила в день на дротах і гачком виробляти рукавиці, скарпетки, шалики, светери, шапки, малим немовлятам панчішки, а я вечером після виробленого пляну — куховарства. Куховарський плян виглядав подібно як в Пукові, тільки тут я скоротила до трьох тижнів, але повних шість днів на тиждень, а в Пукові що другий день.

Частину коштів на харчі Філія покривала зі своєї каси, а ми вчили безплатно, бо тоді ніхто навіть не подумав для себе про платню. Учениці виказались пильні й цікаві так, що ми за три тижні осягнули дуже багато. Всі виплетені речі курсантки пильно складали, бо було запляноване повітове свято закінчення курсу.

Перед закінченням ми скликали повітову нараду Кружків, на якій жінки зобов'язались численно прибути і на означений час привезти потрібні на це свято харчі, як: гуси, качки, кури, муку, яйця, масло і дещо готівки. Перед святом наші пані і я з курсантами взялись інтенсивно до праці, бо сподівались около 300 гостей — цим разом самих жінок. До нашої диспозиції відступила нам п. Ратичева свою бурсацьку велику кухню і всю потрібну посуду. Всі працювали завзято, бо гусей, качок і курей нанесли багато, то треба було взятись найперше до скубання і чищення.

Але у веселім гурті все йде справно. Найперше пекли різні тісточка, торти, булки, маківники й медівники, а накінець дріб. Піч велика, хоч кіньми завертай.

На означену неділю панночки прибрали в концертовій залі Р. Ш. гарно столи, а всі трикотарські вироби позавішували на котарі (заслона) від сцени. На столах пишались торти й різне печиво, гості позасідали за столи, голова привітала їх відповідною промовою, а опісля горді і вдоволені курсантки подавали до столів смачно приготовані страви. Пригадую такий малий інцидент. Як носили дріб з горячої печі сходами до бічної кімнати, а помагав носити помічник шкільного сторожа, по дорозі пропала одна печена гуска, а винуватця не могли зловити, хоч сподівались, що це лиш він зробив. Попис закінчився дуже гарно, всі були вдоволені, а найбільше самі курсантки.

По закінченні курсу наше жіноцтво з Кружків прямо розхапувало курсанток до себе, щоби і в них відбулись такі курси. Від пізної осені до ранньої весни їздили наші панночки від села до села і вчили охочих трикотарства й куховарства. По такім курсі відбувалось все святочне закінчення, на яке обов'язково приїжджали гості з Філії.

Куховарсько-трикотарський курс у с. Дичка коло Рогатина в 1939 р.

Головно куховарські курси мали на селі великий морально-виховний успіх, бо бодай частина жінок навчилася добре і смачно варити, гарно прибирати стіл і вже, як приїхав який гість з міста — чи ревізор, чи аґроном, то відразу відчув, що ця господиня відбула куховарський курс.

Відчувався також великий брак садівничок, які б в час жнив на селах могли заопікуватись малятами. На це ми теж знайшли раду. Від початку травня до кінця червня 1937 р. ми зорганізували курс садівничок. Централя С. У. післала нам добру досвідчену садівничку, ми знова зорганізували наших панночок (майже всі ті, що закінчили курс трикот.-куховарський, місцевих дітий мали досить, приміщення теж відповідне і праця почалась. Курсантки охочо вивчали всякі гри й забави з дітьми і все щодо ведення садочка необхідне, а вже на липень-серпень роз'їхались на села провадити садочки.

Користь була подвійна. Матері йшли вже спокійно й на цілий день на працю в поле (дижурні матері дбали про цілоденне харчування дітей, а помагали садівничкам дівчатка підлітки), а садівнички заробили по 30—50 зол. в місяць (залежно від скількости дітий) на свої необхідні видатки. В тих часах панночки по гімназійній матурі не могли так легко дістати яку

небудь працю, головно в малім місті, а такі курси прийшли їм дуже в допомогу, бо зимою й літом мали мешкання, харч і можливу на ті часи платню. До пам'ятного жахливого вересня 1939 р. не пам'ятаю чи котрийсь Кружок не відбув куховар.-трикот. курсу, а в літі не мав у себе дитячого садочка. На закінчення садочка відбувався попис дітий, що теж мало великий моральний і виховний успіх.

Крім згаданих курсів ми вели щороку в зимі триденні курси книговодства для Кружків С. У. По Загальних Зборах у всіх Кружках, які звичайно відбувались від пізної осені до кінця зими, ми переводили такі курси в Рогатині для нових Виділових зі всіх Кружків. Я вчила голови як відкривати й провадити Збори чи Ширші Сходини, а касієрка провадити правильно касові книги. Секретарка вчила, як писати протоколи й реєстр членок, а бібліотекарка, як вести список книжок і реєстр випозичаючих, бо деякі Кружки мали досить гарну бібліотеку. Про харч і приміщення дбала філія.

На Загальнім З'їзді Централі С. У. в 1937 р. наша Філія здобула перше місце в ділянці господарській (курси, садки) а трете місце щодо скількости Кружків (Станиславів перше місце).

Чим більше Кружків тим більше праці, а охочих до поїздок не було багато. А ще завівся такий звичай, що в торговий день (середа) голови чи виділові Кружків приїжджали за різними потребами до міста і обов'язково заходили в полудне до голови, себто до мене за різними порадами. Я вже заздалегідь випросила в директора школи, що в середу вчила тільки до 11.30 і скоро йшла додому, бо знала, що на мене ждуть жінки з Кружків. Все треба було їх чимось приняти (бодай склянка чаю й солодке), а найважніше як прийшла слотлива-болотниста осінь, чи сніжна зима, жінки забруджували долівку, на що моя дівчина дуже негодувала, бо й своєї роботи мала чимало.

Це мусіло змінитись. Весною 1937 р. наш Виділ рішив приняти платну організаторку, Централя С. У. задоволила наше прохання й післала нам молоду енергійну організаторку, яка у Львові закінчила відповідний курс. Це збільшило наші видатки, але Кружки прийшли нам трохи з допомогою, бо відчули велику вигоду для себе. Союз Коопер., який вже мав гарний дво- чи три поверховий будинок, відступив нам одну кімнату на канцелярію, де вигідно могла працювати організаторка й приймати членок Кружків. Я дальше приходила в середи до канцелярії, але це вже відтяжило моє мешкання і мене від тяжкої праці.

Я ще тепер не можу збагнути, де в мене бралось стільки сили й енергії все це подолати. Дім, де все було троє-четверо чужих дітей на „станції", школа з 56—58 дітий в клясі, сталі виїзди на села в неділі й свята, а часами й будні дні до ближчих сіл (останніми роками я робила 70—80 поїздок річно). Крім того від 1935 р. я провадила два літні місяці пансіони в Черчі 5 кмт. від Рогатина, купелеве заведення, де була славна боровина й сірка, які дуже помагали на артретизм і ревматизм.

А провадила я пансіон тому, що платня кооператора й вчителя Р. Ш. не були великі, а я мала сина в приватній гімназії Р. Ш., а від 1937 р. на Політехніці у Львові і все дорого коштувало.

Членки Філії С. У. теж були рухливі. Від кількох літ у Великодний піст писали спільно писанки під вмілим проводом незрівняної писанчарки п. Захарченко, яка і тепер, живучи в Ню-Йорку вчить цього мистецтва. Написавши 150—200 шт. писанок у Шутну Неділю членки продавали разом зі шутками на столах під церквою, а чистий дохід, повинуючись кличеви: „Вся писанка на Рідну Школу", віддавали до Р. Ш.

Весною відбувалось стало „Свято Весни" з вправами жіноцтва з Кружків. Літом відбувались знова спільно з Р. Ш. великі фестини-пікніки з музикою, льотерією і різними виграшами. Осінню й зимою майже на всіх забавах наші членки займалися буфетом. Просфори й Свячене теж приготовляла наша Філія. Жіноцтво різно промишляло, щоб роздобути якнайбільше грошей на зепляновану будову сиротинця.

Я вже згадувала раніше, що наша Філія мала свій жіночий хор, який виступав на різних Святах і академіях і стало ходив щедрувати на Рідну Школу.

(Дальше буде)

СПІВЧУТТЯ

Висловлюємо глибоке співчуття пані Любі Кут та її родині з приводу раптової смерти чоловіка, бл. п. д-ра Самоїла Івана Кут, який покинув цей світ 27 січня 1970 року в Савт Бирнабі, Б. К. Д-р С. І. Кут залишив у глибокому смутку дружину Любу, маму Анну Мудру в Реджайні, двох синів — Івана і Давида, двох дочок — Юліяну і Дарусю та сестру д-р Козяк.

Редакція

Юхим Мартич

Дарунок закоханим

Одкриваєш першу сторінку „Кобзаря" і перший вірш обпалює серце вогнем великого і вірного, цільного і нещасного кохання. За що вона покарана так страшно, ця молода, вродлива селянська дівчина? Важке життя кріпачки, і от воно стало ще важчим — без слова ласкавого...

Він був тоді зовсім молодим, коли написав „Причинну", сам уже встиг покохати і не знав щастя взаємности.

Перше чисте чуття. Йому тринадцятий минало...

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились...

А пам'ять про неї, про тяжку її долю на все життя...

Їй, Оксані Коваленко, „на память того, що давно минуло", присвятив поет свою пристрасну і трагічну „Маріяну-черницю". Він міг би зберегти імя Оксани, коли б і без того Оксана Коваленко, дівчина кріпачка — перше його кохання, не поставала кілька разів перед очима поета.

Оксаною він назвав кохану Яреми Галайди, героя Гайдамаків.

Шевченко був струнким юнаком, коли, потрапивши з своїм паном у Вільно, познайомився з дівчиною — чорнобровою швачкою Дунею.

Пан Енгельґард незабаром залишив Вільно, за ним потяглися вози з майном, побрели його кріпаки. І молодий Шевченко попращався з Дунею.

Їм більше не випаде стрічатись, він бачитиме її тільки у неспокійних снах.

Красунем не назовеш його. Але він дуже цікавий, цей молодий художник. У нього високе чоло, темносині очі, різко окреслені губи, на лівий бік нависла буйна чуприна.

Тарас Григорович був уважний до свого одягу, дуже охайний, чепурний.

Очі блищать енергічно, дотепний, веселий, він сердечно сміявся і чудесно співав... Любив товариство розумних, освічених і добрих жінок, але визнаних красунь обминав.

Скільки молодих його сучасниць, хороших і щирих, захоплювались його поезією. Але між ними і ним завжди виростав глухий, похмурий мур. З сорока семи років, які він прожив на землі, двадцять чотири був кріпаком, десять у засланні і три з половиною під поліційним доглядом.

Існує в Україні чудова традиція — дівчині, що стає нареченою, дарують „Кобзар". Чи може бути якийсь кращий дарунок?... В ньому чується гордість за народніх героїв, оспівується мужність, справедливість і кохання.

Велике кохання — це псалом на честь чистої сяючої краси. Гімн матері і сім'ї — чесній, дружині...

ПОДЯКА

Високоповажана і дорога Пані!

В імені Управи Союзу Українок Аргентини складаємо Вам якнайсердечнішу подяку за так, цінний дарунок для нашого Союзу Українок „Видатні Жінки України" проф. д-р Наталії Полонської-Василенко.

Ми дуже цінимо Ваше щире і сердечне наставлення до нашої організації, як також надзвичайно Вам вдячн за поміщення звідомлень про працу нашого Союзу Українок у журналі „Промінь", який під Вашим вмілим веденням набирає все більше і більше признання українського жіноцтва.

Рівнож просимо переказати Союзу Українок Канади наше признання за таке чудове видання цієї так цінної книжки для українського жіноцтва „Видатні Жінки України" — цей твір залишиться настольною книжкою кожної свідомої українки.

Із щирим привітом

д-р Лідія Макаруха-Іваницька,
голова Союзу Українок Аргентіни.
інж. Катерина Мурашко,
містоголова Союзу Українок Аргентіни.

До української дітвори
завітав маленький гість з країни казки.
Про нього розказує книжечка

Ніни Мудрик-Мриц:

„ПРИГОДИ ГОРІШКА"

Ілюстрації авторки.

ВИДАННЯ ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ
ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ім. Леоніда Глібова.

Ціна книжечки 2.00 дол.

Замовляти можна в книгарнях або у висилковій станиці ОПДЛ:

OPDL c/o ST. MARY'S CREDIT UNION
278 Bathurst St.
Toronto 2B, Ont.

Іриней Чабанрук

Усучаснена школа

Простора світла кімната — це вже не темний підвал. За круглими столами сидять учні, попивають „коко-колу", — перед ними пороздирані торбинки смаженої кукурудзи. Якось дзвінок заскоро віддзвонив перерву й вони докінчують свою перекуску. Поміж столи проходжується вчителька. Учні підносять їй відкриті торбинки з кукурудзою, картопелькою — частують. Ніяково їй відмовлятись. Кожне тут хоче вчительку потрактувати, в учительки всі діти рівні.

— Кінчайте, діти, будемо читати. Читай Джері! Джері відкриває книжку на третій сторінці, не зводячи очей з учительки, машинально водить пальцем по рядках, викрикуючи: „Тут є тато і мама"!

— Ні, сину — каже вчителька — тут уже нема тата й мами. Тато й мама були на другій сторінці, тут уже баран!

— Тут уже не-ма та-та й ма-ми, тут є баран! — проказує Джері за вчителькою.

— Де ж ти водиш пальцем? Що ти читаєш? Чи ти бачив коли барана? Скажи, як каже баран!

— Бе-е-е-е-! Бе-е-е-е! Бе-е-е-е-е-е! — заблеяла кляса.

— Тихше діти, а то почують люди, скажуть, що це не школа, а якийсь звіринець!

— А що це буде? — питає вчителька Джері — вказуючи пальцем на „індика".

— Це „туркі" — каже Джері.

— Ні, сину, бачиш, підписано — „індик".

— Підписано індик, але намальовано „туркі".

— Прошу, вчительки, він сам турок — каже Настуся. Діти підхоплюють веселий сміх.

— Читай далі, Джанку!

— Я, прошу вчительки, не знаю де я є.

— На сторінці п'ятій — каже вчителька.

— Так, але він читає „Марусю", а я читаю із „Шклянки".

— Читай ти Піт!

— Я також не знаю де я є, бо я читаю „Рідний край".

— У кого, діти, Маруся, в кого Шклянка, а в кого Рідний край?

— Я не люблю Рідний Край!

— Я люблю Марусю!

— А я волію Шклянку — закричали діти. У клясі гамірно й весело. Мелодійно звучить українська розговірна мова. Як учителька запропонувала одну книжку, то діти зірвались з-за круглих столів, готові йти на страйк. Але в цій хвилині відкрились двері, а в них показалась якась жінка.

— Я перепрошую, я в справі формальній! Чую, що тут збираєтесь міняти підручники. Я хочу сказати, що я, як мама, також маю мати слово у цій справі. Ходи сюди, Джанку! Подай свою Марусю. Ану, дивіться, що цій книжці бракує? Усі діти мої перевчились з неї, від найстаршого до наймолодшого. Та й усі повиростали, Богу дякувати, великими. Що цій книжці бракує, питаю вас! Вона ще зовсім добра. Бракує всього одного листка й через це вже міняти книжку? А що я з цею книжкою зроблю? На смітник же її не викину!"

Десь далеко за стіною продерчав електричний дзвінок. „Дзвінок, дзвінок, дзвінок!" — закричали діти, сплеснувши в долоні.

— Ну, то помолимось — сказала вчителька, помолились, що вже дзвінок — додали діти.

Світлина з вистави історичної ноші в Гамільтоні.

Виставка української історичної ноші в Торонті

відбудеться в неділю, 5-го квітня 1970 року в годині 3-тій по полудні.

Виставку улаштовує Провін. Управа Союзу Українок Східньої Канади і Філія Музейного Комітету в Торонті.

ВИСТАВКА ВІДБУДЕТЬСЯ

в

BICKFORD HIGH SCHOOL,
777 Bloor Street West, Toronto,
(at Christie Subway Station, West of Bathurst).

Білети можна набути в членок Східньої Управи С.У.К., або Музейного Комітету Філії в Торонті.

Провінційна Управа Союзу Українок Східньої Канади, Гамільтон.

„Срібноперій" у вічний вирій

Пам'яті проф. Ростиславі Темницькій в першу річницю її смерти.

Відлетіла „Срібнопера" — там, де немає болю ні зітхання. Її душа — чиста немов кришталь з'єдналася з Творцем навіки. Її душа ще за життя відзеркалювалася в Її очах — та полонила людські серця.

Щось божественно-чародійне відчувалося при зустрічі цієї граціозної — при цьому скромної — завжди мило усміхненої пані.

Авреоля притягаючої сили оточувала Її особу. Чи була це любов до життя й природи?

Чи пристрастна любов до музики? — Чи зрозуміння до людей?

Всі хто мав щастя стрінути Її раз у житті уважав це великим привілеєм.

Її індивідуальність приносила щось небуденне святкове. Юне-молоде, дарма що осінь посріблила її коси.

Дивлячись на світлу постать колишньої красуні (яка залишилася нею в повному розумінні слова — аж до пізної старости), вам і на гадку не прийшло, що шлях життевий цієї жінки не був гладкий .

Тяжку тернисту дорогу пройшла вона — проте зуміла зберегти гідність людського існування з піднесеним чолом і усміхом стрічала кожний день.

Були арешти — і втрата справжнього друга життя — чоловіка, ідейного — активного носія Державного Центру у визвольних змаганнях. Залишилася вдова молода з двома діточками. І коли вже підросли діти, син і доня до юного розквіту життя... відійшла від неї у вічність й улюблена доня Рута в рідному Львові.

В глибокому гіркому смутку сідала до роялю і там її душа плакала і ридала... а тоді знова усміхалася до людей.

Пам'ятаю нашу останню зустріч в зеленій Міннесоті, де вона рік-річно приїздила з Метрополії гучної — щоби „зачерпнути свіжість в груди".

Зібралося нас тоді три.

Три ріжні покоління. Вона сеньйорка — Оля — середня і я наймолодша.

Ділив нас вік — і більше нічого!

Було так затишно, велично-святково. Пекли... варили... читали поезії... і снували пляни... і слухали музику. І ніхто мабуть в цілому світі не вмів слухати так музику як наша „Срібнопера" (так назвала її Оля Л. у своїх віршах).

Її ціле єство переносилося в простір й зливалося з тонами пісні.

Перервалася струна життя.

Тужать за нею всі, хто знав її сонцем осяяну істоту.

Рідня, друзі, приятелі... і школярики малі, що в їхні душі вщеплювала красу й техніку музичного інструменту.

Тужитиме і „Черокі Порк". І пташки та білочки у зеленій Міннесоті.

У Вічний Вирій Вам Срібнопера Пташко! Нехай Ваш Дух злине до нас на крилах нової пісні — та заговорить на увесь світ про країну з якої Ви вийшли і яку Ви так із музикою пристрасно любили.

Нехай ця пісня збагатить серця юним, прийдешним поколінням!

У Вічности вічною піснею між нами все витайте!

Катря Гуцол.

ПАМ'ЯТІ НАЙДОРОЖЧИХ

Замість квітів на свіжу могилу нашої членки, бл. п. Анни Шпікули, яка упокоїлась 12 грудня 1969 р. відділ Союзу Українок ім. Софії Русової у Лонґ Бренчу, Онт. пересилає в її пам'ять $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

За відділ — **М. Мартинюк**

— — —

Замість квітів на свіжу могилу, в пам'ять померщої членки нашого відділу бл. п. Анни Шпікули, Український Народній Союз, Відділ ч. 432 в Торонто пересилає на журнал „Промінь" $6.00.

За відділ УНС ч. 432 — **В. Піньковський**

— — —

В роковини смерти моєї дорогої подруги бл. п. Марії Колодій і на свіжу могилу нашої незабутньої добр. бл. п. Катерини Тріска замість квітів, складаю в їх світлу пам'ять пожертви в $10.00 на журнал „Промінь".

Марія Іванець, **Брентфорд**

— — —

В першу річницю смерти моєї дорогої і ніколи незабутньої товаришки, бл. п. Віри Климнюк, складаю в її світлу пам'ять нев'янучий вінок $5.00 на журнал „Промінь".

Антоніна Полікша, Вінніпеґ

— — —

В пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Василя Пуцентало, складаю на нев'янучий вінок $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина **Іванна Пуцентало**, Едмонтон

— — —

В пам'ять нашої дорогої Мами, бл. п. Катерини Костинюк, яка упокоїлась 4 січня 1969 р. у Виндзорі, Онт., ми обидвоє з дружиною Веронією складаємо замість квітів $25.00 на журнал „Промінь", яким пок. Мама так дуже дорожила і його читала від самого початку.

Нестор і Вероня Костинюк, Виндзор

„Промінь" дякує Саскатунові

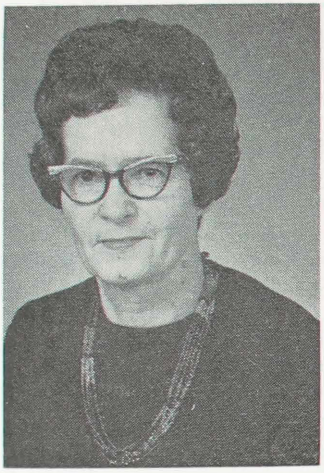

Марія Гарбус

На останнім з'їзді Союзу Українок Канади в Едмонтоні в серпні 1969 р. було вручено нагороди-трофеї двом провінційним управам Союзу Українок Канади — Манітобська пров. управа здобула першенство у придбанні найбільшого числа передплатників, а Саскачеванська за найвищу суму пожертв на пресовий ювілейний фонд.

Наше слово сьогодні ми спеціяльно хочемо звернути до Саскатунського відділу ім. О. Кобилянської, головою якого була пані Е. Табашнюк, а референткою журнала пані Марія Гарбус. Багато праці вложив відділ для здобуття фондів, а крім конкретної роботи не менше теплої прихильности й уваги до справ самого журнала і зацікавлення його змістом.

Рік тому, якраз в березні відділ улаштував імпрезу — Святочне чайне прийняття. Це була перша святочна ювілейна імпреза. Опісля референтка і членки проводили працю над збіркою фондів, над придбанням нових передплат та інше.

Крім того дозволимо собі, не зраджуючи імени особи, сказати, що тисячу долярів одноразово подарувала на журнал одна з членок відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні.

В кредит Саскатунові треба дати за оголошення компанії ДМС, за які ми отримали за посередництвом Книгарні п-ва П. М. Ткачуків й які принесли нам доходу чистого майже півтисячі.

Цією дорогою висловлюємо оцінку Саскатунові — членству у відділі, громадянству, жертводавцям, читачам, а зокрема референтці журнала пані Марії Гарбус за її ініціятиву та постійну і щиру працю для журнала.

Книжки про видатних жінок України

Недавно накладом Союзу Українок Канади вийшла книжка проф. Н. Полонської-Василенко „Видатні жінки України" (Вінніпеґ — Мюнхен, 1969). Книжка починається вступним словом Н. Левенець-Когуської та біографією автора проф. О. П. Оглоблина.

Основний матеріял книжки поділяється на чотири розділи: І. Жінки княжок доби (княгиня Ольга, жінка XI—XIV ст., становище жінки за княжої доби, українські жінки на зах. європейських престолах). ІІ. Українські жінки XIX-XX ст. (жінки в літературі, жінки в науці, жінки в мистецтві, громадська діяльність українських жінок, громадянсько-політична діяльність українських жінок).

В кінці подано покажчик імен, а на початку — портрет автора та фото — автор в робочім кабінеті.

Книжка має 160 стор. Видана на гарному папері та в мистецькому оформленні і в твердій оправі з сріблястим тиском.

Це одна з найкращих небагатьох такого роду праць. Ця книжка має перевагу в тому, що вона написана за науковим принципом, з чітким розмежуванням історичної правди від легенд.

Книжку написано в історичному розділі — від X ст. (княгиня Ольга) до XX ст. (жінки в науці, в літературі, в мистецтві тощо). Таким чином, перед нами постають образи жінок, дочок України, різних епох історії України. Вони врівні з чоловіками несли на собі тягар будівництва української держави, культури та громадської діяльности. А деякі й життя своє поклали за долю України.

Книжка написана гарною приступною для широкого читача українською мовою. Ми можемо тільки привітати це цінне надбання в нашому культурному світі, що вийшло в рік потрійного ювілею автора: 85-ліття з дня народження, 60-ліття наукової діяльности та 25-ліття професорської діяльности в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. **П. Ковалів**

PROMIN

Vol. XI, 3 ENGLISH SECTION March, 1970

TARAS SHEVCHENKO

By CLARENCE A. MANNING

Taras Shevchenko was born in Ukraine in 1814. He was born a serf and then by a series of most unusual events, he was emancipated and admitted to the Russian Academy of Fine Arts and studied painting and etching. On completion of his course he returned on a visit to Ukraine and soon after was arrested and confined in a Russian disciplinary battalion in Asia with a special prohibition of writing and painting, and he was not released until he was a broken man in 1856. He died in Petersburg in 1861 at exactly the age of forty seven. Surely it was an uneventful life, one full of misfortunes and apparently a failure.

Monument in Washington

Yet in 1964, one hundred fifty years later, the Ukrainians and their descendants living in the United States decided to erect in the national capital at Washington a monument of this man as a poet of freedom. The Ukrainian organizations succeeded in raising the substantial funds and in securing the necessary approval by the United States Congress and the authorities of the District of Columbia and the statue was erected. It was unveiled with ex-President Eisenhower as the main speaker and the exercises were attended by hundreds of thousands of Americans who had come from the U.S. and Canada to celebrate this great poet and patriot. To many it seemed a most incongruous spectacle but there was a good reason for it.

That monument was not erected as a tribute to the Ukrainians in the United States to reward them for their political services given and expected. It was not done to honor an active political hero, even though he had been a martyr to the cause of freedom. It was not even given as a monument to a great poet whose works had been and still are poorly translated. It was given for the man's character and for his ability to express in simple and clear language his people's love of liberty and for his ability not only to voice this and to stir them to new life and hope under the most adverse conditions, but to strike chords which are the secret desires and dreams of all peoples who believe in the same principles that moved the American people to declare their independence. The same principles have inspired the whole spirit of the nineteenth and twentieth centuries, the whole of that modern period of which Shevchenko was himself a part and a leader in a seemingly remote sphere.

Shevchenko became "the Ukrainian poet." There have been other writers and poets, more brilliant, more varied in their message, superficially more highly skilled, but they have been less successful in their ability to reach the hearts of their people and to implant their message on their spirits and thinking. Shevchenko was not a mere poet by the grace of God, an untrained and perhaps uncouth man of the people. When he wished, he was able to move in the high artistic and social circles of the Russian Empire, to associate with the descendants of the proudest Ukrainian families who had more or less Russianized for their own advantage, but he was equally at home with the peasants, the intellectuals and the thinkers generally and he addressed his scathing words of reproach to all alike and pointed out to them the better path, the only path if Ukraine and the Ukrainians were to be free and ejoy a better and peaceful future. It is only a question of the translation not only of words but of ideas to apply those principles and those teachings to all men everywhere and woe to that people free or not that wanders from the spiritual path to which Shevchenko called them!

Highest Among Slavic Greats

Unprejudiced critics of the day, knowing the poetic compositions of the leading Slavic poets, unhesitatingly put him highest among them. He knew the Ukrainian language, the peasant language as no one else did and he used it accordingly but not necessarily in a sense of pride but to express in literary but homely language his sense of truth, loyalty and devotion to his country in its darkest hours. His words ran through Great Ukraine, they were gladly read and memorized in Western Ukraine and with the movement of Ukrainians overseas in exile from a bitterly oppressed country under the same

iron heel as in his day, his words have found a new meaning and reflection in Western Europe, in North America, both in Canada and the United States, and in countries of South America.

It is for the critics and the psychologists to tell why this is so. Yet Shevchenko himself and his admiring readers instinctively feel that he has penetrated to the depths of their beings and given them the message and the consolation and the hopes which they desired. No one can tell why it happened, no one can analyze fully that unconscious change, when a poet who had scarcely dreamed of greatness finds himself almost in his own lifetime a national hero and leader.

Sense of Shevchenko

That was the secret of Shevchenko as it has been of poets and writers of history, the greatest and most beloved. They wrote for their people, their own time and place with no thought of universality but they had the gift of appealing to men everywhere and they are not to be overlooked or forgotten. We can only hear them, pay them reverence and follow them.

That is the sense of the Shevchenko monument in Washington. It is the answer of Shevchenko to all who look at his monument and understand the significance of freedom in its true sense. May that monument and the memory of the poet last eternally and may Ukraine and all men gain that freedom which he preached and in pursuit of which he suffered so much!

"Svoboda"

Світлина учасників вишиваних вечорниць в Едмонтоні

„ВИШИВАНІ ВЕЧОРНИЦІ"

Бальовий Комітет Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, Альберта влаштував Осінний Баль, який відбувся в Суботу, 1-го листопада 1969 в Катедральній Авдиторії.

З нагоди 5-річного ювілею Осінного Балю ми називали наш Баль „Вишивані Вечорниці". Велике число пань які прибули на Баль прийшли в прекрасних вишиваних суконках. Суконки були вишиті стібами гладь, хрестиками, кульгурна гладь, вирізування і низинка, взори пристосовані до модерної ноші.

Пан Вадим Доброліж, широко знаний артист-маляр, був декоратором „Вишиваних Вечорниць" і своїм талантом створив кольорову українську атмосферу на цей вечір.

В складі членок комітету були слідуючі пані: Голова Комітету — Мирослава Фербей, членка комітету — Валентина Доброліж, Надія Боднар, Вікторія Шевчук, Славка Мельник, Йосифа Михайлишин, Фіялка Василинчук, Доня Ковалишин, Діяна Фик, Маруся Довганюк, Варвара Верхомин і Маріяна Гнатюк.

Наталка Доброліж - Маївська, талановита танцюристка приготовила спеціяльну хореографію на цей Баль. Танцюристи були Анна Мельничук, Василина Мельничук і Богдан Гладун.

На вечерю були подані українські традиційні страви, серед яких найбільш успіхом користувалася курка по київськи приготована шефом Мирославом Корненком.

На десерт гості мали до вибору кількадцять гатунків печива, з переважною більшістю тортів".

ПОБАЖАННЯ ЗДОРОВ'Я

Від щирого серця бажаємо кріпкого здоров'я для дорогої куми добр. Юстини Мельничук в Едмонтоні. Вітаючи, складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Куми Михайло й Анна Симчичи

Гефоірд, Саск.

— — — —

ГРОНО ЦІКАВОГО

Найдавніший із зразків письма, що дійшов до нас папірус Прісса. Йому близько 6000 років. Дивно, що починається він такими словами: „На жаль, світ тепер не такий, яким він був раніше. Кожен хоче писати книжки, а діти не слухаються батьків".

НА ЩАСЛИВУ ДОРОГУ

З нагоди виїзду пані Галі Гнатишин до Бангкок, Тайленд, на конвенцію Міжнародної Жіночої Ради членки Відділу ім. О. Кобилянської в Саскачевані влаштували в її честь вечерю 15-го січня, в катедральній залі, щоб побажати їй приємної подорожі й щасливого повороту додому. Галя Гнатишин займає пост доміняльної секретарки Канадійської Національної Жіночої Ради, яка покликала її в склад канадійської делеґації. Це велика честь, що українка репрезентуватиме канадійське жіноцтво на міжнародній конвенції.

Програмою керувала голова Відділу, пані Марія Дорош. Після молитви, проведеної катедральним парохом о. Г. Удодом, Розина Драґан привітала гостю китичкою квітів. До слова покликано кількох членок.

У своїй промові Савеля Стечишин підкреслила потребу використати відповідні нагоди на міжнароднім зібранні — на форумі, в комісіях, при зустрічах з делеґатками та інших моментах на ширення правди про Україну. Зокрема, тому що сьогодні актуальною справою дня є пошанування прав людини, потрібно поінформувати світове жіноцтво про порушення прав в Україні імперіялістичною Москвою. Найновішими й авторитетними документами про надужиття прав людини в Україні маємо такі книжки в англійському перекладі, як „Лихо з розуму" В. Чорновола, „Освіта в Україні" І. Коляски, „Інтернаціоналізм чи русифікація" І. Дзюби. Це голос розпуки, про що треба світ інформувати.

Другою бесідницею була Марія Мадюк, яка подала короткий огляд праці й заслуг Г. Гнатишин в англійських організаціях, зокрема в Жіночій Раді. Впродовж кількох каденцій Г. Гнатишин займала пости в екзекутиві Саскатунської Жіночої Ради. Як голова місцевої Ж. Ради, а пізніше Провінційної вона здобула загальне признання за вмілий провід.

Галя Максимюк, заст. голови Музейного Комітету, привітала гостю й побажала їй щасливої подорожі та успіхів на конвенції.

Марія Ткачук говорила про віддану працю Галі Гнатишин у місцевому Відділі, який вона очолювала через дев'ять каденцій і впровадила декілька нових ділянок праці, що й досі практикуються. Крім того, вона очолювала Провінційну Екзекутиву і займала пост касирки централі, коли вона льокувалася в Саскатуні. Своєю згідливою вдачею й соняшним настроєм вона здобула собі загальну прихильність членок. Як добра дружина вона помагала своєму чоловікові, покійному сенаторові, в його політичній діяльності.

Пані Галя Гнатишин

Вечеря пройшла в дружній атмосфері при гутірці і співі колядок. При закінченні о. Тарас Славченко провів молитву.

Павліна Хомин — прес. рефер.

Олесь Лупій

ВІРА

Ви не журіться, що прийшла пора
Жовтневої старої позолоти,
Що волошкове небо навпршки
Червоні журавлі перелетіли.

Турботи обсідають нас щораз,
Нагадують про зимову хурделю,
Стають все обережнішими дні,
А вечори так хвацько наступають.

Нам для думок потрібно видноти
Тож мріймо про контрнаступ днів квітневих,
Щоб золотих вітати журавлів
Якраз в зеніті неба волошкового.

Нам треба віри довгої як час,
Нам конче треба молодої віри,
У ній рятунок, в ній весь сенс життя
Без віри ми ніщо.
Тож маймо віру!

„Я став громадянином Канади на власне бажання!"

„Мені не треба було тут народитися, щоб відчути гордість та задоволення громадянина Канади".

„Прийнявши громадянство країни, яку я сам вибрав, я свідомий мого права, приймати повну участь в майбутній долі цієї величезної країни волі і можливості покращання майбутнього".

„Канадський прапор є моїм прапором, і я радію з того, що маю однакові право на покращання свого добробуту і на обов'язки з усіма тими, для кого він майорить".

GOVERNMENT OF CANADA

STÁŇTE SA KANADSKÝM OBČANOM
BLI KANADISK STATSBORGER
PALIEKAT KANADĀS PILSONIS
STAŇTE SE KANADSKÝMI OBČANY!
POSTANITE KANADSKI DRŽAVLJANI
「我自願成為加拿大公民」
TAPK KANADOS PILIEČIU
Diventare Cittadino Canadese
カナダ市民になります。
Werden Sie kanadischer Staatsbürger!
Przyjmujcie obywatelstwo kanadyjskie
FAÇA-SE CIDADÃO CANADIANO
POSTANITE KANADSKI DRŽAVLJAN
Приймайте громадянство Канади
Tule Kanadan kansalaiseksi
"Γίνε Καναδός ὑπήκοος"
Bliv Kanadisk statsborger
Wordt Canadees!
Bliv Kanadensisk Medborgare
„Прийми Канадийскае Грамаджянства"
VÁLJON KANADAI ÁLLAMPOLGÁRRÁ
þú ættir að gerast Canadízkur ríkisborgari

Чи Ви маєте право на використання привілеїв? Чи готові Ви прийняти на себе обов'язки канадського громадянина? Довідайтеся про це в найближчому до Вас суді відділу Канадського громадянства. Суди цього роду знаходяться до Ваших послуг в слідуючих містах: в Галіфаксі, Гамільтоні, Сент. Катеринс, Кіченер, Лондоні, Віндзорі, Вінніпегу, Реджайні, Саскатуні, Калґарах, Едмонтоні та Ванкувері. Ви також можете писати на слідуючу адресу: Registrar of Canadian Citizenship, Secretary of State Department, Ottawa.

УРЯД КАНАДИ

Звіт пров. з'їзду в Манітобі

Провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади в Манітобі відбувся спільно з складовими організаціями СУС і членами Колегії Св. Андрея в днях 14, 15, і 16 лист. 1969 р. у Вінніпегу.

Сесія Союзу Українок Канади почалася в пятницю в годині 7.30 вечером в Авдиторії Катедри Прес. Тройці. Сесію відкрила голова пров. екз. Теодора Гаврисишин, привітавши делеґаток і гостей. О. Прот. В. Слюзар настоятель Катедри провів молитву. Приявні вшанували пам'ять померших членок двохвилевою мовчанкою.

До президії з'їзду увійшли слідуючі: Ольга Гамара, Анна Воробець, Марія Гарбус, добр. Марія Керніцька, Ганка Ковальчук і Теодора Гаврисишин.

Секретарювали Василина Кутна і Марія Симчич.

До резолюційної комісії увійшли: добр. Галина Кіцюк, О. Гамара і Т. Гаврисишин. Номінаційний комітет складався з таких осіб: добр. Марія Керніцька, Стефанія Керелюк, Вікторія Ґоряк, Ольга Кізь, Марія Т. Ілюк і пані Квасниця.

О. Прот. В. Слюзар зложив привіт і дав признання Союзові Українок Канади за їх великий вклад праці в церковнім і громадськім житті. Сказав, що такі з'їзди є корисні бо спільними силами можна успішніше знаходити розвязку наших проблем. Т. Гаврисишин подякувала О. Слюзареві і катедральній громаді, бо це все дає нам можливість переводити успішно нашу сесію.

Референтка стипендій, добр. Стефанія Сасс представила стипендіянтку Манітобського університету Роксоляну Мельник, яка одержала стипендію СУК в Манітобі в сумі $50.00 за есею „Українська Поезія в Канаді". Р. Мельник зложила подяку за стипендію і підкреслила вартість таких стипендій для студентів. Т. Гаврисишин додала, що Ман. Пров. Екз. кожного року дає дві менші нагороди по $25.00 студентам літних курсів українознавства в Колегії Св. Андрея.

Дальше забрала слово центральна референтка „Променя" Ольга Завісляк. Вона сказала, що в десятиріччя журнала „Промінь" була проведена кампанія за збільшенням передплатниць, та пресовим фондом. Кампанія тривала три місяці. Саскачеван здобув нагороду за придбання найбільше фондів. Провінціяльна Екзекутива в Манітобі отримала трофею за найбільше число передплат. (Трофею подарувала Зоня Крепякевич). О. Завісляк подякувала Ман. Екз. і відділам в Манітобі, а також чотирьом відділам міста В-гу, за улаштування спільного чайного прийняття в користь журнала. В імени Ман. Екз. вона вручила нагороду у формі книжки „Історія Української Культури", пані Анні Воробець, голові відділу ім. Лесі Українки у Вінніпезі, який придбав найбільше число передплат.

Головною точкою програми вечірньої сесії була промова пані Ольги Гамари з Торонто, заступниці голови крайової управи Союзу Українок Канади. Вона говорила на організаційну тему — структура, цілі, і дальший розвиток нашої організації.

Вечір закінчився чайним прийняттям, що його влаштували місцеві відділи Союзу — ім. Лесі Українки при Катедрі, ім. Княгині Ольги при Соборі, ім. О. Кобилянської при церкві Св. Михаїла і відділ Лесі Українки в Трансконі.

Окрема ранішня сесія відбулася 15-го лист. в приміщенні Колегії Св. Андрея. Голова Т. Гаврисишин відкрила сесію і відчитала писемні привіти, які наспіли від відділів з Етелберт, Толстой і Сірко, як також привіт від Марії Білоус, давфинської окружної представниці.

Звіти урядниць Ман. Екз. були видрукувані і роздані делеґаткам при реєстрації. Голова Т. Гаврисишин дала свій звіт устно. По звітах слідувало реферування проектів з нагоди надходячого сторіччя провінції Манітоби: „Для нашої молоді при СУМК", реферувала добр. Г. Кіцюк. Цей проект передискутовано і прийнято з'їздом. А це: щоб Ман. Пров. Екз. кожного року винагородила взірцевих членів старшого відділу СУМК у Манітобі, Сумківця і Сумківку, Енциклопедією Українознавства в англійській мові, починаючи від 1970 р.

Від Філії Мистецтва і Музею реферувала Ангелина Павлик. Вона сказала, що потрібно набути взірцево вишитих річей для подорожньої виставки народнього мистецтва. Для цього потрібно мати конкурс вишиття по відділах у Манітобі. По довшій дискусії перейшло рішення, щоб Філія Мистецтва і Музею виготовила плян проекту в порозумінню з Пров. Екз.

Дальше визвязалась цікава дискусія про збірку річей музейної вартости і що відділи і членки повинні бути на сторожі і глядіти за знаряддям, які колись вживали наші піонери, збирали і зберігати ці речі для Канадіяни.

На заклик Є. Білич збірка на організаційний фонд принесла $217.00. $25.00 — відділ Лесі Українки, Вінніпег. По $10.00 — відділи — Княгині Ольги, Вінніпег, Ольги Кобилянської, Вінніпег, Лесі Українки, Транскона, Св. Ольги, Етелберт, Т. Гаврисишин. По $5.00 — відділи — Св. Ольги, Толстой, О. Кобилянської, Сондавін, Лесі Українки, Форт Френсис, Доньки України, Роблин, Лесі Українки, Давфин, О. Кобилянської, Роза, Св. Ольги, Сірко, Лесі Українки, Мензі, Лесі Українки, Овкборн, Є. Білич, О. Гамара, Ґ. Соломон, М. Мандзюк, добр. М. Керніцька, С. Бейзик, М. Гарбус, А. Павлик, Д. Папіш, М. Низник, В. Кутний, М. Симчич, А. Сарчук, М. Білоус. По $3.00 — М. Колтек, Р. Кондра. По $2.00 — Г. Романюк, А. Баран, М. Т. Ілюк, Г. Бабій, А. Горбай, П. В. Ілюк, А. Воробець, С. Пелех, О. Завісляк, А. Клапоущак. По $1.00 — Р. Шур.

На сесії по обіді відбулася лекція-семінар „Провадження кляси до-шкілля", якою керувала пані Марія Гарбус з Саскатуну, учителька і референтка Садочків. Вона пояснила чому Садочки є потрібні і що Садочки є доповненням дому, де дитина розвиває самоістійне думання. Мова в Садочках обов'язково мусить бути українська, але тут потрібно кооперації родичів, навчати своїх дітей української мови дома. М. Гарбус мала багато матеріялу і перевела дуже цікаву і корисну лекцію навчання в Садочках. На лекцію були запрошені учителькі міста Вінніпегу.

По закінченні лекції учасниці з'їзду перейшли на загальну сесію, де відбувалася панельна дискусія при участи молоді.

Вечером в год. 6.30 відбулася вечеря для делеґаток і гостей. По вечері Розалія Кондра говорила про свій побут в Тайленді. Промова була проілюстрована діяпозитивами. Прожектором оперував д-р П. Кондра і доповнював доповідь своєї дружини.

Склад манітобської екзекутиви Союзу Українок на 1969-70 рік: голова — Теодора Гаврисишин, уступивша голова — Ольга Завісляк, 1-ша заст. голови — добр. Га-

Ольга Кобилянська

ДУМИ СТАРИКА

Оповідання

Дітоньки!

Ви на мене не зважаєте, а я вас заодно бачу. Я остався межи вами, як одинокий дуб старезний у молодому ліску, і бачу всі його вершки, бачу рухи його в бурі і тонкі зворушення в погідних хвилинах.

Кажу: подвійно бачу вас. Що перед вами діється, що з вами діється, ба і що позад вас діється.

Я прикований до крісла довголітньою недугою, і одинокою моєю чинністю є **бачити** вас, думати про вас. Про вашу минувшину, теперішність і будучину. Глядіти на розвій ваш і на наслідки вашого розвою.

Ви, сім синів моїх (біблійне число) і доньки три, що давно увійшли у життя, — саме тепер посередині життя. Але сімох із вас я пережив. Тут пережив. Та там, де ми раз усі стрінемося, я вас завсіди маю. Тому, коли говорю до вас, я маю вас усіх на думці.

Дітоньки!

Ви на мене не зважаєте, а я вас заодно бачу. Правда, віднедавна лиш одними своїми очима, але ще донедавна й очима матері вашої. Удвійці робили ми спостереження над вами й вашим розвоєм і радувались і ридали над вами.

Мати ваша була немов постать із св. письма, з душею чистою, як та Марія, сестра Марти, про яку сказав Христос, що вибрала „ліпшу половину", прислухаючись його святих наук; а заразом з руками Марти, що ніколи спочинку не знала і від ранку до вечора побивалась за працею в домівстві. Як білий цвіт без плями, який я вибрав із коренем з дому родичів її і пересадив у свій город, закинений гострим камінням, і який своїми руками спорядила ,щоб колись ви, дітоньки мої, мали вільні дороги рости й розвиватися, — такою була вона. Ніжна й енергічна. Добра й невмолима, лагідна й строга, й мудра, як той вуж.

Ви росли.

Зразу — як квіти, доглядані нами, потім, як птахи; відтак групувалися в малі громадки на власну вже руку. А ми все гляділи за вами й бачили, як ви розвивалися і як заживали.

Не кажіть, дітоньки, що старість нічого не бачить і не година молодіжі розуміти! Що вона духом лише у минувшині, а для теперішності захована байдужість і для будучини без зрозуміння!..

Дітоньки! Не лиш свій рід заховувати повинна людина, але й вгору рости. **Це мали ми на меті, виховуючи вас.**

Вас, синів наших сім і доньок три.

І в кожне з вас вщіплювали ми почуття національності своєї, а там різьбили й витесували характери ваші. Задумували виробити з вас моделі, що мали стати взірцем для **вашого** потомства. Це була найтрудніша часть життєвої праці нашої ,і найштучніша. Виховуючи вас ,прокидались ми самі з вами раз у діти, раз у філософи, раз у артисти ,а іноді — у взірці святих і мучеників .Ваші наслідники мали стати ліпшими .Те, чого вам недоставало, мало бути в них довершене вами й товаришками вашими життєвими, що мали мати вже відповідну ступінь культури вашої.

Ми ще „біблійні" були ,і первісні.

Корились святим, лякалися **гніву Божого,** вірили в чудеса, **в судьбу,** — душі наші були дитинні, іноді наївні до смішності. Ми знали лиш письма святі... а ви вже більше пізнали...

Дітоньки!

Ви на мене не зважаєте, а я вас заодно бачу. Без науки, без артизму, без новожитнього колориту, новожитньої філософії — лиш просто очима своїми „природними", що **вивчилися крізь безчисленні літа розрізняти** всі об'яви й відтінки людської вдачі й життя.

лина Кіцюк, 2-га заст. голови — Марія Мандзюк, рекордова секретарка — Василина Кутна, кореспонденційна секретарка — Марія Симчич, касирка — Соня Пелех. Референтки: мистецтва й музею — Ангелина Павлик, Молодшого СУМК — Ольга Завісляк, культ. освітня — добр. Марія Керніцька, стипендій — добр. С. Сасс, гостинності — Галя Майба, журнала „Промінь" — Марія Нижник, Архіву — Анастасія Сарчук. Представниця до Жін. Жіночої Ради — Теодора Гаврисишин, Кан. Орг. Консументів — К. Сарчук. Контрольна комісія: М. Кушнірик, С. Гуменюк, С. Керелюк. Окружні представниці: Дафин — Марія Білоус, Вайта — Марія Ілюк, Флин Флон — Р. Малюта.

У неділю по полудні відбулася загальна сесія СУС в авдиторії Катедри Пресв. Тройці, на якій промовляли: Іван Стратійчук, голова крайової управи СУС з Саскатуну, д-р Павло Охітва з Торонта і Мартин Зіп, генеральний провідник СУМК в Саскатуну.

Марія Симчич, секр.

Починаю від тебе, найстарший мій сину. Сину мій первородний! Хочу тобі лиш кілька слівець сказати, а при тім і твою матір згадати.

Вона вже жила тобою й дрижала за тебе, заки ти ще світ Божий побачив.

Матірні почування зрозуміє лиш одна мати на світі, то й що тобі про неї багато іншого говорити?

Здається, не було під сонечком кращої дитини на світі над тебе. Так говорила вона мені заодно. А одного разу, коли ти дрібною хлопчиною вибіг із хати на вулицю, а вона за тобою в такій самій пустоті, щоб спіймати тебе і заразом стати там на широкій дорозі твоїм ангеломхранителем — над'їхав один незнайомий вельможа дорогою чвіркою, а ти проти нього пігнав.

Вона скричала, як божевільна, а чвірка зупинилася. Пан висів із карети і взяв тебе на руки. Він глядів із зачудуванням хвилю в твоє личко, погідні, як небо ,оченята, а вона, напівзакам'яніла з остраху, з місця не рушилася.

Тоді вельможа привів тебе до неї й так сказав: „Не знаю, хто ви є, жінко. Але коли б я мав таку дитину ,я був би гордий, як цар. Та я — жебрак. Одніська моя дитина померла. Виховуйте собі його на славу..."

І поїхав.

І ми хотіли собі тебе на славу виховати.

— — — — — — — — — —

Між вами всіма я був собі — як цар. Строгий, але, здається, й добрий. Мав ухо й очі для всіх, і для кожного зокрема. Мав руку, що нагороджувала, і мав рук, що карала. А головою працював день і ніч. І все лиш будучину бачив.

Закроював виховання ваше на будучину, лагодив уми ваші на будучність; ви ж „кандидати на людей"... говорив я іноді усміхаючись, „на моделі для колишніх правнуків своїх .Типи народу свого!"

Все — на будучність. Думаєте, дітоньки мої, лиш для себе самих?.. О ні! Для вітчизни вашої й для народу вашого. Для того нещасного народу, що все долі править, і доправитися не годен...

Молодим хлопчиною ти вже музикою став. Десь за домом на власну руку вивчився. Ми були убогі!.. Вас ставало більше й більше... ми з напруженням усіх сил працювали... ми для вас жили, як кажу, щоб колись ви могли для других жити. Ви працювали для себе дрібними дитячими силами, а ми трудились дозрілими невтомними свідомими силами. Чи унаслідував ти, сину, по родичах своїх наклін стреміти до добра й до всього, що ліпше й тонше, зрікатись користей, вигоди й безжурності в хосен прикмет шляхетних і ідей благородних?.. Я гадаю, що так.

Тому боровся ти, аж не доборовся до мети. Ти перестав бути кандидатом на чоловіка, а став поважним, шляхетним, спокійним мужчиною. Доборовся й хліба, але це — побічна річ. Мені про твоє психічне життя розходиться.

З інструментом під пахвою хотів ти світ здобути.. Звуки музики тобою кермували, великі, святі.

Чим ти хотів стати в музиці, сину?.. Реформатором нашої народної музики? Звернути увагу інших народів на нашу велику вроджену музикальність і багатство мелодій наших?... Сину! Я скричав би з болю вголос, що по всій нашій спільній борбі, по всіх моїх надіях — от що з тебе сталося!

Я тебе бачу, як ти колись молодцем дивишся мені в очі, ясно й любо, усміхаєшся очима, повними дум і мрій, і говориш про будучину, як батько твій говорив. А тепер повторю лиш свої попередні слова: „Дітоньки! Ви на мене не зважаєте, а я вас заодно бачу..."

Я бачив тебе, коли ти перестав мене бачити, а життя живе, що пре й рве до акції, не дає супокою й жене до цілей, заключень, довершень, тебе поривало. Ти не мав часу глядіти за мною, але я за тобою глядів. І бачив. Жінка підійшла до тебе.

Сину! — скільки очей в неї було? Скільки вуст?.. А голов мала сім і тіло прекрасне. А ти мав лише двоє очей і слабе тіло мужчини...

Сину мій! Ти ніколи голодом і холодом не мліеш. Ти безжурно вступаєш у свою гарну хатину, і око твоє спочиває ласкаво на блискучих від чистоти предметах у хаті — то на часок заспокоюєш потреби свого тіла, — але, сину ти мій, чому твоя скрипка мовчить? Чому уснула в чорній домовині, струни потріскали на ній, а смичкове волосся розв'язалося? Чому стіни дому твого не чують доброго слова про сусіда твого, не пролетить ніколи питання про долю народу твого, не дзвенить слово твоєї рідної мови в хаті, а дух несамолюбної доброти, дух внутрішнього життя й ніжної краси та ідей благородних стоїть із спущеними вділ очима, а крила його опали безнадійно додолу?..

І ти вдоволений, сину! Сину мій... ти вдоволений!

(Докінчення в наст. числі).

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Зацвіла в долині

Зацвіла в долині
Червона калина
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.
Почула дівчина
І в білій свитині
З біленької хати
Вийшла погуляти
У гай на долину.

Тарас Шевченко

ГРЕЦЬКА КАЗКА

Була собі бабуся. Ішла вона якось на поле і побачила дванадцять діточок. А було то дванадцять місяців. Місяці й питають бабусю:

— А хто з нас, бабусю, найкращий?

— Усі гарні, — одказує. — Січень сніговій, у січні сніг іде; як прийде лютий — пороша сипле; зайде травень — усе зацвіте... Геть усі як є гарні...

Місяці тоді кажуть:

— А йди до нас ближче, бабусю. Як ти нас так похвалила, то віддячимось тобі. Дайно свою хустину.

Ледве здужала старенька хустину зав'язати.

— Спасибі вам, голуб'яточка, — подякувала та й пішла додому. А вдома каже дітям:

— Вже тепер не будемо, дітки, бідувати, гляньте-но, що я вам принесла. — Розв'язала хустку, а з неї золото так і посипалося.

Коли це приходить до тої бабусі сусідка та й дивує, де це в неї стільки золота взялося. Як почула, пішла й собі до місяців.

— Здорові були, дітки!

— Добридень, бабусю! Що ти нам принесла?

— А я йшла дорогою, бачу печера, думаю, зайду.

— То скажи нам, бабусю, котрий місяць найкращий?

— Котрий найкращий? — сусідка задумалася. — Але жоден доброго слова не вартий. У січні сніг мете, у лютому — пороша, у червні сонце пече... Що один, що другий — нічого не варті.

— Ну що ж! Дай нам свою хустину, — мовили місяці.

Сусідка дала їм свою хустину, а вони насипали її так, аж ледве здужала вона її зав'язати, й пішла додому.

Вдома каже дітям:

— Тепер нам буде так добре, як нашим сусідам. А гляньте-но, що я вам принесла!

Розв'язала хустину, а в ній саме каміння.

Розгнівалася сусідка й побігла до бабусі виказати, що зле їй нарадила.

— А що ти казала місяцям, як тебе питали, котрий найкращий?

— Казала, що жоден нічого не вартий!

— От вони тобі так і відтячились, як бачиш.

Лісова хатка

Є у лісі хатка,
Хатка невеличка.
В ній живе-зимує
Чепурна синичка.
Хоч кругом надворі
Холодно, сніжисто,
А у хатці тепло,
Затишно і чисто.
Простирадла з листя,
Подушки із вати,
Та не любить пташка
Довго в ліжку спати.
Як почне світати —
Вже вона співає.
Піснею синичка
Весну наближає.

Заєць-Сонько

Казка

На верхів'ї сосни жив Зяблик, а під сосною — Зайчатко. Зяблик, бувало, вже причепурить своє гніздечко, поснідає і дзьобика вичистить, а сірий ще солодко спить. Прокинеться, розплющить очі і раптом згадає:

— Ой, проспав. Знову без капусти залишусь. Вдень бігти за нею якось боязко.

І до Зяблика:

— Як ти рано встаєш! Невже тобі солодкі сни не сняться?

Зяблик відповідає:

— Сняться й мені. Але я назавжди запам'ятав материнську пораду.

— Я теж хочу знати її, — каже Заєць.

Зяблик підлетів до його вуха й прощебетав:

— Щоб всього доволі мати, треба рано вставати.

І. Рісмане

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

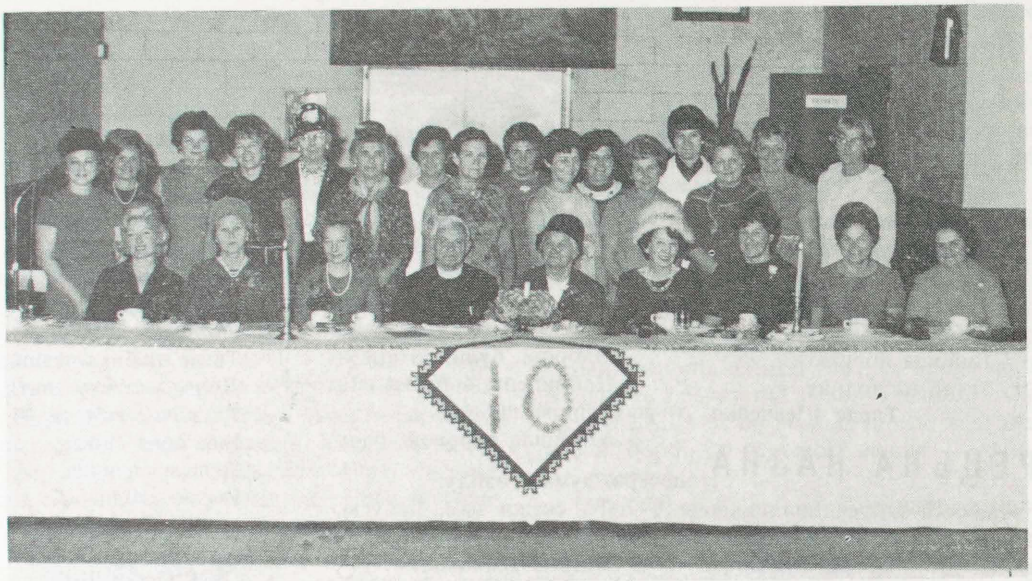

Світлина з святочної імпрези в Скарборо, Онт.

ДВА СВЯТА ДЕСЯТИРІЧЧЯ

Відділ Союзу Українок ім. св. Анни в Скарборо святкував 26. жовтня 1969 р. два свята десятиріччя рівночасно: свого існування та журнала „Промінь".

В дійсності відділ Союзу ім. св. Анни існує лише 5 років, бож п'ять попередніх він існував під такою самою назвою як сестрицтво при церкві ім. св. Анни.

Свято відкрила голова відділу пані Вероніка Кузик, що після привітання присутних і гостей, віддала провід у програмі пані Мирославі Білій. Ця насамперед попросила до звіту про історію відділу ім. св. Анни першу його голову пані Анну Петришин. Із звіту присутні довідалися багато цікавого про працю жіноцтва, яке поборювало початкові труднощі і з вірою працювало для добра церкви і світлої ідеї Союзу. Сьогодні, маємо 28 членок Союзу Українок.

Центральною точкою програми було слово краєвої голови Союзу Українок пані Лесі Хорош-Ґреґорі, яка палкими словами вітала присутніх і заохочувала до дальшої невтомної праці.

Членка-сеньйорка відділу пані Біла вшанувала багровими трояндами наступних пань, що в часі десятьох років були головами: Анну Петришин, Ларису Муровичь, Едну Павлик і Вероніку Кузик. Неприсутньою була одна з голів пані Софія Мула, що тепер живе в Манітобі. Мистецькою точкою святкувань був спів сумківок Дарії Кузик, Дебри Кадинюк, Люсі Мельничук і Каті Мороз, яким акомпаньювала Галя Михальчук на фортепяні.

Десятиріччя журналу „Промінь" вшанувала своєю доповідю поетка Лариса Муровичь, яка також рецитувала свій вірш присвячений журналові та декілька інших із своєї недавно виданої збірки „Піонери Святої Землі".

Парох церкви ім. св. Анни Всеч. о. Самець закінчив програму надхненною промовою, в якій дякував жіноцтву за допомогу церкві при кожній нагоді і прошеву допомогу в сумі $12,970.00, що є загальною сумою в часі десятьох років.

Чайним прийняттям і збіркою на пресфонд журналу „Промінь" закінчилося це скромне свято.

Виказ пожертв на журнал „Промінь": Відділ св. Анни — $10.00, пані: Една Павлик — 5.00, Вероніка Кузик — 5.00, Юлія Никифорик (Nikiforuk) — 5.00, Анастазія Біла — 5.00, Мирослава Біла — 5.00, Розалія Тимофійчук — 2.00, Анна Дубик — 2.00, добродійка Самець — 1.00, Лариса Муровичь-Тимошенко — 1.00, Марія Боднарчук — 1.00, Анна Петришин — 1.00, Є. Охітва — 1.00, Леся Стефаник — 1.00, Ґеня Мороз — 1.00. 46.00

Учасниця.

В ДЕНЬ УРОДИН

Монтреаль

З нагоди 70-ліття п. Кароліни Савіцкої, доньки: Ірена і Славка зробили несподівану гостину — запросили родину, друзів, щоб разом з ювілятткою обмінятись теплими словами та скласти сердечні побажання.

Пані Кароліна Савіцка є довголітня активна членка відділу „Доньки України" в Монтреалі. Кілька років була касиркою, а тепер очолює Залізний фонд.

Похресниця Наталка Цап сердечно привітала хресну і вручила їй китицю червоних рож. Після відспівання многоліття та піднесення тосту за здоров'я ювілятки відбулась вечеря, під час якої п. Савіцка із зворушенням і сльозами в очах подякувала приявним друзям за вшанування. На закінчення родина і приятелі обдарили ювілятку дарунками.

З нагоди 70-ліття п. Савіцка пожертвувала 52.00 д. на будову дому для старших в Монтреалі, а присутні гості на цю ціль зложили 38.00 д. Не забула ювілятка за журнал „Промінь" на пресовий фонд дала 10.00 дол.

Учасниця

ПОДВІЙНЕ СВЯТО ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ у Давфині, Ман.

Перша частина була присвячена вшануванню патронки відділу Л. Українки, як слідує: вступне слово; пані Анна Мазур, деклямації; Євгенія Ґорчинська, Арла Апостол, Євгенія Маранчук і Лорейн Грицай, реферат; Марія Білоус, дует; Леся і Савеля Ситник, жіночий хор під проводом пані Галини Гендерсон-Лазарук.

Запрошена гостя, голова Провінціяльної Екзекутиви на Манітобу панна Теодора Гаврисишин з Вінніпегу відчитала по мистецьки дві поеми Л. Українки. Її представила заст. голови нашого відділу пані Марія Ґорчинська, а голова пані Марія Андрейчук вдекорувала панну Гаврисишин корсажем.

Марія Андрейчук, голова відділу ім. Лесі Українки у Давфині і панна Т. Гаврисишин, голова Провінціяльної Екзекутиви в Манітобі.

Друга частина програми, це було відзначення п'ятьох членкинь почесним членством за їхню довголітню і віддану працю в організації Союзу Українок Канади.

В цій частині знов виступила голова Манітобської Пров. Екз. панна Т. Гаврисишин. Її допомагала голова нашого відділу пані Марія Андрейчук. На сцену були покликані слідуючі пані: Анна Гавриш, Параскевія Слижук, Марія Білоус, Анна Фіцич і Юстина Маловська. До них промовила панна Т. Гаврисишин. Теплими і щирими словами вона привітала заслужених членкинь, оцінила їх працю не лише в організації С.У.К., але також в загальному громадському і церковному житті. Подякувала наіменованим почесним членкиням за їхню довголітню працю і побажала доброго здоров'я.

Опісля панна Гаврисишин, коротко, промовила до кожної членкині з осібна та підкреслила її заслуги, а пані Марія Андрейчук, голова нашого відділу вдекорувала кожну почесну членку корсажем.

Це була дуже приємна і зворушлива хвилина для згаданих почесних членкинь. Марія Білоус висловила подяку в імені почесних членкинь, голові провінціяльної екзекутиви панні Т. Гаврисишин, голові відділу пані Марії Андрейчук та членкиням даффинського відділу за вшанування. Також пояснила, що три членкині, а саме: Юстина Маловська, Анна Фіцич і Параскевія Слижук, це бувші членкині відділу С.У.К. ім. Лесі Українки з Косів, Ман.

Програмою обидвох частин проводила голова відділу пані Марія Андрейчук. Отець парох Є. Стефанюк, дав кінцеве слово.

Програма відбулась в неділю 23. лют. 1969 р. в Українськім Народнім Домі при великій участі присутніх. Гарно прибраний портрет поетеси Лесі Українки, коло нього її твори надавали святочного настрою і національної гордости учасникам.

На цім місці висловлюємо щиру подяку голові провінціяльної екзекутиви на Манітобу панні Т. Гаврисишин за її участь в нашому святі.

Товариською перекускою закінчено програму.

Марія Білоус, кор. секретарка.

Почесні членки зліва доправа, пані: Анна Гавриш, Параскевія Слижук, Марія Білоус, Анна Фіцич, Юстина Маловська.

50-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ПЕТРА Й ТЕКЛІ КУЗИКІВ

Ґрендвю, (—Петлюра)

У четвер, 23-го жовтня, 1969-го року, до Української Православної Церкви Зіслання Святого Духа у Петлюра, Манітоба з'їхалося багато людей з різних околиць, щоби разом з ювілятами помолитися і просити Благословення.

Після відправи в Церкві ювілейне прийняття відбулося в залі коло Церкви. Господарем був п. Василь Стадник з Петлюри, Ман. Парох о. М. Равлюк поблагословив страви. По вечері слідувала програма. Привіти ювілятам зложили: п. Василь Стадник від церковної громади, п. Марійянко Бантрок з Ґрендвю, пані Юстина Мазурська з Давфину. Від синів, доньок та внуків вітала пані Анна Новосад з Петлюри, і пані Василина Присняк з Едмонтону, яка щиро подякувала своїй сестрі Анні Новосад за її труд та працю у відношенні до ювілею своїх родичів.

До ширшої промови господар свята попросив Всеч. о. Миколу Равлюка. Отець М. Равлюк підкреслив пройдений життєвий шлях ювілятів, ствердив їхній великий вклад у церковне і національне життя, їх щиру християнську відачу а зокрема їх щиру віру, завжди підтримувану християнськими ділами. Окрім членства у Петлюрі, панство Кузики активно й жертвенно допомагають громаді у Ґредвю. Пан Петро Кузик був одним з основоположників церкви Зіслання Св. Духа у Петлюрі. Панство Кузики крім вкла-

ду праці також фінансово і порадами помагають розвитку цієї Громади.

На закінчення діти, громада Петлюра, і гості нагородили ювілятів на пам'ятку їх Золотого Ювілею гарними дарунками. Обоє ювілята подякували Отцеві за щирі слова привіту, всім промовцям, дітям, що приготовили їм таке миле Свято, сестринству за приготовлення вечері, всім приятелям і гостям за дарунки та участь у родинному святі.

Пан Петро Кузик народився на Україні на Буковині. Пані Текля Кузик з роду Комаранського, народилася на Галичині. Приїхали до Канади та року 1919-го повінчалися в околиці Овкбурн, Манітоба в Ольга. Оселилися в Овклейк, околиці Брендон. Тут фармерували 4 роки, тоді вернулись назад до Ольги, де п. Петро Кузик працював по різних роботах. Року 1928-го взяли „гомстед" на Петлюрі.

Господь поблагословив їхнє подружжя з 5 донечками, які живуть у Канаді. Вони дочекалися 11 внуків. На похилі свого віку 1963-го року, Ювілята залишили фармерування і переїхали на відпочинок до міста Грендвю. Але тут не відпочивають, а з любов'ю віддаються громадсько-церковній праці. На ювілею були всі діти панство Кузиків крім наймолодшої доньки Михальди Бюкенен з Торонта, яка не прибула з причини здоров'я. Були слідуючі: Ірина Часова, з Торонта, Анна Новосад з Петлюри, Василина Присняк з Едмонтону, Марія Кузик з Торонта.

Нехай Милосердний Господь, Який провадив ювілятів через минулих 50-ть років подружнього життя, зберігає їх ще на многії літа, щоб вони мали нагоду втішатися своїми дітьми і внуками та плодами свого трудолюбивого життя на духовній ниві нашого народу.

Сердечно вітаємо Ювілятів та бажаємо їм здоров'я, щастя та дальших сил у праці на славу Божу і користь українському народові.

НА МНОГІЇ ЛІТА!

о. М. Равлюк.

ВРОЧИСТА ВЕЧЕРЯ
Ст. Кетерінс, Онт.

Членки жіночого т-ва ім. Лесі Українки в Ст. Кетерінс, бажаючи вшанувати 1000-ліття смерті св. княгині Ольги, рішили відбути цей вечір за врочистою вечерою в місцевім ресторані Голодей Ін, щоб у святочній атмосфері кожна членка могла бути учасницею цього врочистого свята.

Коли була подана вечеря, згідно з нашим звичаєм молитву провела добр. М. Легенюк. В програму вечора входили місячні збори товариства. Збори відкрита голова т-ва пані Н. Андрусів; секретарка прочитала протокол з попередніх зборів та фінансовий стан товариства.

По ділових справах відбулась святочна програма, яка складалась з цікавої доповіді, про св. Кн. Ольгу. Цю доповідь приготовила добр. М. Легенюк. Оповідала вона про славу тодішньої Руси-України, про молоду княгиню Ольгу та її чоловіка славного князя Ігоря, якого убили половці, про пімсту Ольги та її мудре князювання. Ольга була одною з перших з княжого роду що прийняла християнську вірю і церква визнала її святою.

Членка.

ВШАНУВАЛИ 10-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА НАСТОЯТЕЛЯ
Лондон, Онт.

В суботу, 20. XII. 69 р., українська правосл. громада в Лондоні, Онт., врядила свому Настоятелеві, о. Миколі Дебрину несподіване прийняття з ювілейної нагоди 10-ліття його священства.

По Вечірні, вся громада, під проводом голови В. Яремченка стрінула о. ювілята й добродійку у параф. залі — многоліттям, тортом, квітами й привітами. Також, від членства, а зокрема жіноцтва й молоді вручено йому прошевий дарунок для набуття Золотого Хреста, яким о. Миколу нагороджено з нагоди Ювілею 50-ліття УГПЦК.

О. М. Дебрин, прибулий до Канади з дружиною й двома дітьми у 1949 р., скінчивши богословіє в Колегії Св. Андрея у Вінніпезі — був висвячений в 1959 р. Блаж. Митроп. Іларіоном і від тоді обслуговував: 3 роки округу Ню-Вестмінстер, Б. К. громади: Бирнабі, Чиловак, Порт-Алберні і Вікторія і вже 8-ий рік у Лондоні, Онт.

Крім голови громади — вітали о. Миколу й добродійку: пані Г. Володченко — від місц. відділу СУК, Гр. Яремченко — від ОДУМ-у, Ол. Блощинський від Батьк. Ком., учениця К. Гончаренко квітами від дітей; від громадянства — М. Педенко, Арс. Степанюк, М. Співак і Ол. Рибка. Всі висловлювали їм побажання на майбутнє й подяку з признанням за вирозумілість і умілу працю для всіх потреб громади, у церкві й поза нею. о. Микола дякував всім — за все, а зосібна за обдарування, приріkаючи й на далі старатися стояти на належній висоті своїх священничих обовязків. В загальнім, вечір відбувся взнесло й в дружнім взаємовідношенні між громадою й її священником.

Зі збірки на пресу придібено $7.00 на Промінь. Зазначуємо, що о. М. Дебрин і добродійка Катерина заслуговують від нас, жіноцтва, на особлившу подяку за їхню вирозумілу й повсякчасну поміч нашому членству у виконанні трудних завдань української жінки, особливо у культ. освітній і виховній ділянках. Тож бажаємо їм зі щирої душі здоров'я й сил ще довгі літа в Рідній Церкві служити Богові й народові.

Присутня.

ОБРАЗОТВОРЧА ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКИХ ХУДОЖНИЦЬ В ТОРОНТІ

З ініціятиви відділу Союзу Українок „Тризуб" та при участи відділу ім. Кн. Ольги при Катедрі св. Володимира в Торонті, відбулась 2 листопада 1969 р. виставка українських художниць.

Участь у виставці брали відомі малярки з Торонта і околиць: д-р Надія Бельська, Дарія Ємець, Дарія Залуцька, Ярослава Залуцька, Тетяна Зварич, Олена Касіян, Галина Кошарич, Віолета Курилик, Ярослава Ломага, Адріяна Лисак, Валерія Вахна-Мокрицька, Ірена Шумська-Мороз, Ніна Мриць, Галина Новаківська, Ірена Роман-Носик, Дарія Онищук, Лідія Палій, Божена Ломага-Прощь, Аріядна Стебельська, Марія Стиранка, Віра Любинська-Юрчук і Лідія Серафинчин-Борд.

На виставці був влаштований окремий відділ картин Юних Талантів учениць образотворчої студії мистця Петра Сидоренка: Роксоляна Борець-ка, Дарія Головата, Марта Дудаш, Роксана Мищишин, Ева Нич і Наталія Рева. До них прилучилися: Галина Ключко, Мар'яна Паліенко, Раїна Стебельська і Наталія Сумик.

Відкриття виставки відбулося в 3-ій г. пообіді. На запрошення голови культ.-осв. ком. д-р Г. Янішевської Всечесний Митрат о. Д. Фотій розпочав імпрезу молитвою Царю Небесний. Голова СУК пані Леся Хорош-Ґреґорі виголосила слово про значення мистецтва в інтелектуальному і культурному розвиткові людства

зокрема українського народу. Висловила признання відділам СУК за освітню працю та закликала її продовжувати.

Доповідь про розвиток, напрямки і форми мистецтва на протязі століть виголосила малярка Аріядна Шумовська-Стебельська підкресливши силу духа українського народу, яка виявляється у всіх ділянках мистецтва. Д-р Г. Янішевська подякувала прелегентці за доповідь і попросила юних малярок з відділу Юні Таланти виступити наперед, щоб представити їх присутнім. Публіка привітала їх гучними оплесками. Багато з присутніх висловлювали велике признання учасницям школи мистця Петра Сидоренка, вбачаючи великий успіх у їхньому майбутньому.

При розміщенню картин крім д-р Г. Янішевської і д-р Зої Плітас допомагали голова „Тризубу" панна Стефанія Олійник, пані Гамара, панна Клавдія Коропецька, пані Анна Балан, пані Марія Квас, юнаки зі СУМ-К-у та мистець Петро Сидоренко.

Імпреза закінчилася чайним прийняттям. Голова відділу ім. св. кн. Ольги п. Іванна Вахна з мистецьким хистом влаштувала столи для чайного прийняття. Столи були накриті вишитими обрусами і на тлі кольористих килимів і живих квітів, що відділяли їх від сцени, виглядали святочно і привабливо. Всечесний Митрат о. Д. Фотій поблагословив їжу. Після прийняття д-р Г. Янішевська подякувала художницям за участь у виставці, мистцеві Петрові Сидоренкові та фаховому допомогу і усім хто своєю працею спричинився до влаштування образотворчої виставки українських художниць.

Є. Василів, рек. секр.

ЮВІЛЕЙ П-ВА КЛИМА І ЮЛІЇ БОЯРЧУКІВ У ВОЛЕЙ, БР. К.

Дня 7-го листопада 1969 року, п-во Клим і Юлія Боярчуки величаво святкували 60-ті роковини свого подружнього життя. Того самого дня ювілятти в супроводі членів родини, приятелів і гостей прибули до центру Українського Православного Осередку в Волей, щоб разом з друзями і родиною радісно звеличати роковини свого супружнього життя.

Свято для ювілятів розпочато церковною піснею: „Як же Ти славний, Боже, в Сіоні"; та молитвою до вечерні, яку відспівав церковний хор під

П-во Юлія і Клим Боярчуки

диригуванням пані А. Залубиняк. Справи поблагословив о. Настоятель і запропонував тост за здоров'я шановних ювілятів.

Господарем цієї святочної оказії був п. Богдан Боярчук, внук ювілятів. Першим промовляв о. Настоятель Петро Блажук, який докладно з'ясував корисну і творчу працю п-ва Боярчуків ,як членів Укр. Православної Церкви в Канаді та які причинилися до зросту церковно-релігійного й культурно-національного життя. Було перечитано привітальні листи від Впреосв. Владики Андрея з Едмонтону, Всеч. о. Олександра Коспюка з Монтреалу; о. Настоятель передав і висловив найщиріші побажання від себе, родини і членів церковної громади Успіння Божої Матері в Волей.

У ювілейній програмі черговою точкою слідувало зачитання привітальних телеграмів і листів, а саме від королеви Єлисавети II, від премієра Еліота Трудо, генерал-губернатора дост. Николсона, премієра Беннета, провінц. посла пані О. Крипс, та з інших місцевостей Канади і з-поза нас спіло привітальних листів-телеграмів від визначних осіб, приятелів і знайомих.

Господар п. Богдан Боярчук зачитав телеграму від співпрацівника і приятеля ювілятів, п. Ілії Германюка з Едмонтону. Щирий і теплий привіт зложив ювілятам п. Олександер Володко, який прибув з дружиною з Алберти; він також зложив щирі побажання і від членів громади Св. Ап. Петра й Павла у Сіба Бей, Алберта, де ювілятти колись були активними членами.

На ювілейні святкування прибули й інші гості, п. С. Лящук з своїм сином Сергієм (і Віра Лойзец) з Едмонтону, п-во Степан і Олена Кучері з Ватросу, Саск., вся родина і внуки та правнуки, багато приятелів і знайомих.

Від родини і всіх приявних подарунок вручив один з внуків ювілятів п. Б. Боярчук, який приїхав з дружиною Одаркою з Сіятел, ЗДА. Після цього попросив господар Богдан до слова свого дідуся і бабусю. Першим промовляв п. Клим Боярчук, який коротко, але змістовно розповів дещо з пройденого життя, не раз по тернистій дорозі. Богові було вгод здійснити наші мрії, що ми і сьогодні бадьорі і радісні святкуємо свої подружні роковини. Шан. ювілят подякував присутнім гостям, які прибули звеличати їхні ювілейні святкування. Кілька теплих слів подяки зложила, ювілятка пані Юлія Боярчук.

Після молитви, яку проказав о. Настоятель та відспівання ювілятам величавого „Многії літа", кожний з присутніх приходив особисто до ювілятів, скласти побажання п-ву Боярчукам, які у заміну частували нашим звичаєм, традиційно смачним ювілейним короваєм. Впродовж вечора, до пізної ночі ювілейні святкування проходили в теплій і приязній гостинній атмосфері, а до того приправала милозвучна українська оркестра.

о. П. В.

ЧАЙ, ЧАЙ, ЧАЙ...

Чай! Про нього знали в сиву давнину. Він був напоєм сильних світу.

„Чай він любив міцний і дуже солодкий. Для нього одного заварювали чотири ложки. Велика порцелянова чашка мала бути завжди повною, адже він пив його і холодним серед дня". Це із спогадів дочки Д. І. Менделєєва про батька.

Вчений не випадково віддавав перевагу цьому напою. Він знав, що міцний, свіжо заварений чай має унікальний хімічний склад. Тут і дубильні речовини, і ефірні масла, і алкалоїди, білки, органічні кислоти, вуглеводи, вітаміни. Калорійність чаю в 25 разів перевищує калорійність пшеничного хліба. Чай — надійний захисник від шкідливих бактерій: дизентерійної палички, флекснера, тифопаратифозних паличок, золотистого стрептококка та ін.

Цікаво, що чай — найближчий родич троянд і камелій. Його кущ живе приблизно стільки, скільки людина — 70-80 років.

БЛ. П. ЙОСИПА ОЛЬГА МЕЛЬНИЧУК

Йосипа Ольга народилася 5-го січня, 1939 року в містечку Гейрі Гіл, Альберта, дочка пані Галі і бл. п. Николая Ґрекуліз. Тут вона провела літа дитинства і закінчила публичну і середню школи. Переїхавши з мамою до Едмонтону, вона з успіхом закінчила секретарський курс і занимала секретарську посаду в альбертському уряді та інших підприємствах. Свого часу вона була членкою відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана.

Року 1959 Йосипа Ольга вийшла заміж за Миколу Мельничука, та недовго довелося молодій парі важити щасливим родинним життям, бо невилічима недуга прикувала любу дружину до ліжка, майже безперервно, через кілька років. У середу, 14-го січня, розійшлася по громаді сумна вістка, що молодої Йосипи немає між живими. Панахиду і похоронну відправу відслужили о. Прот. О. Хом'як і о. Прот. Д. Лучак у Катедрі св. Івана. Мимо тріскучого морозу, велике число родини і знайомих прибуло, щоб віддати покійній останню пошану й відпровадити її на місце вічного спочинку.

Бл. п. Йосипа Ольга залишила в глибокому смутку чоловіка Миколу, свою маму та дідуня і бабцю, панство Миколу і Варвару Маланчуків. Вона була в них найстаршою онукою. Мама покійної, пані Галя Ґрекул, сама учителика, є діяльною членкою нашого відділу і постійно бере участь у всякій праці, готовно в церковному комітеті, якого в цьому році вона очолює.

Панство Маланчуки є широко знані як активні й жертвенні члени нашої Громади. Пані Маланчук є членкою відділу від 1931 року, була 3 роки головою а 2 роки касиркою відділу, а до того постійно працює в різних комітетах. Пару років тому, наш відділ вшанував її почесним членством, гідне й належне признання за поважний уклад праці. За їхню жертвенність панство Маланчуки були тоже вшановані як меценати Інституту св. Івана.

Членки нашого відділу, приятельки пані Ґрекул і пані Маланчук рішили зложити пожертву на „Промінь" замість квітів, у пам'ять бл. п. Йосипи Ольги. Ними є: (по 5.00) пані: М. Гавриш, М. Ляхман, О. Пауш, Л. Смолик, М. Суліма, (по 2.00:) Й. Бойко, М. Вольчанська, А. Данилович, П. Довганюк, К. Крутляк, В. Леськів, О. Пасочник, М. Солован, добр. М. Хом'як, М. Федорук. (по 1.00): Я. Ворох, А. Ґреґорій, К. Засійбіда, М. Лазарук, Г. Янішевська. Разом 50.00.

Стефанія Пауш

ТІ, ЩО ВІД НАС ВІДІЙШЛИ

В минулім 1969 році відділ Союзу ім. Лесі Українки при Катедральній громаді Пресв. Трійці у Вінніпезі поніс болючі втрати, відпровадивши на вічний спочинок трьох своїх заслужених членок:

Дня 8 липня 1969 р. упокоїлась бл. п. Марія Бучковська, дружина Йосипа Бучковського, проживши 75 років.

П-во Бучковські приїхали до Вінніпегу з Реджайни, де Марія брала провідну участь в жіночім т-ві ім. Доньок України від 1927 року. По приїзді до Вінніпегу Марія Бучковська була членкою спочатку у відділі Кн. Ольги при Соборі Св. Покрови, а в 1944 році п-во Бучковські прилучились до Катедральної громади Пресв. Трійці. Від тоді Марія Бучковська була діяльною членкою відділу ім. Лесі Українки. Тут вона займала відповідні пости при різних комітетах, виконуючи завжди свої обовязки.

* * *

Дня 24 серпня, на 84 році життя упокоїлась довголітня членка Союзу Українок бл. п. Мрія Танчак, дружина Петра Танчака.

Марія Танчак залишила широку й яскраву історію з часів піонерського поселення українців у Канаді. До Канади приїхала Марія в молодім віці і поселились вони з чоловіком в околиці Стюартбирн, Ман. Обидвоє вони з чоловіком мостили перші стежки до громадського життя.

Марія Танчак була ініціяторкою організаційного руху Союзу Українок в східньо-полудневій Манітобі. Залишившись вдовою в середнім віці й утрата чоловіка, якого смерть важко переболіла, не зупинило її в громадській праці. Проживаючи в Роза, Ман., де через довгі роки вони обидвоє з чоловіком удержували поштовий відділ, багато наших людей знаходили там пораду і поміч і горнулись до своїх організацій та церкви. На старші роки переїхала Марія Танчак до Вінніпегу, кілька років перебувала на сході Канади, все була вона в контакті з синами і дочкою, які щиро нею опікувались.

В нашім відділі у Вінніпезі вона занимала різні пости в комітетах, проявила чимало діяльности у філії Комітету Мистецтва і Музею, зібрала і подарувала чимало речей до музею, так само довгі роки сповняла працю старшої сестриці. Була жертвенна і дала гідний примір української матері і громадянки. Такою залишається вона у нашій памяті — трудолюбивою піонеркою і взірцевою громадянкою.

* * *

Бл. п. Анна Підвербецька відійшла від нас 1 вересня 1969 р. на 87 році свого життя.

До Канади приїхала Анна Підвербецька 61 років тому і останніх 25 років прожила у Вінніпезі. Бл. п. Анна була постійною членкою Катедральної громади та членкою відділу Союзу ім. Л. Українки. Покійна була веселої і лагідної вдачі, завжди вона прихильно ставилась до всяких громадських справ, обов'язків як тиха, скромна, але заслужена у виконуванні своєї праці громадянка.

І так від нашого товариства відійшло три працівниці. Лишилась прогалина, яку треба б заступати новими силами... Та хай память про них, буде між нами завжди світлою і хай буде нам прикладом, як треба жити і трудитись для інших, а головно для своєї громади, для своєї організації, а почерез них для свого народу.

Є. Білич

БЛ. П. МАРІЯ ЧОРНОЛЕСЬКА

Едмонтон, Алберта

По важкій недузі дня 5 вересня 1969 року відійшла у вічність Марія Чорнолеська в Роял Александра шпиталі в Едмонтоні.

Народилася вона в 1921 році в Кедрон, Алберта, дочка Леонтія і Василини Козак. При родичах виростала, там вчащала до школи, там і виховувалась. В 1945 році вийшла заміж за Стефана Чорнолеського. Вінчання відбулося в Українській Православній Церкві в Едмонтоні.

В 1961 році як зорганізувалась Церковна Громада Св. Михайла в північно західній частині Едмонтону, то при громаді зорганізовано і жіноче товариство, пок. Марія від самих початків брала активну участь, як до часу коли почала занепадати на здоров'ю. Марія була гідною християнкою, вірною дружиною, доброю мамою для дітей, і жичливою сусідкою.

Похоронні відправи відбулися в такому порядку: У понеділок 8 вересня вечером в новозбудованій Українській Православній Церкві Св. Михаїла, при численній участі родини, парафіян і знайомих прот. Г. О. Василів і прот. М. Фик відслужили Парастас, з участю місцевих дяків і церковного хору, до якого і покійна Марія належала. У вівторок рано в 10 родині, похоронне заведення Парк Меморял, привезли тіло до Церкви, де відправлено Заупокійну Службу Божу згаданими священиками, а всі жінки, що належать до жіночого товариства, стояли оба рази з запаленими свічками. Велику прощальну промову виголосили оба священики: Всеч. прот. Василів в українській мові а Всеч. прот. Фик в англійській мові. На похороні було багато і чужих людей. Опісля тіло було перевезено на Евергрін цвинтар, де й похоронено на українській православній секції. По похороні відбувся поминальний обід в залі під церквою, що його приготовили членки жіночого товариства. Після обіду забрав слово голова громади п. Тасій і висловив співчуття родині та приятелям. Пані-добродійка Марія Василів, голова жіночого товариства, висловила співчуття панові Чорнолеському, дочкам, синові, внукам і родичам покійної та членкам, що так вчасно втратили одну з працьовитих членок.

Кромі мужа Стефана, Марія полишила в смутку троє дітей: Роберта, Петрусю, Авдію, родичів Леонтія і Василину Козак, двох братів Івана і Николая, три сестрі: Сейді, Катерину і Вероніо. Слідуючі членки т-ва: Катерина Семотюк, Одарка Семотюк, Марія Сорохан, пані Панчук, пані Красовська, пані Стефанюк, Софія Павлюк, Марія Жмурко, Марія Заченюк, Василина Клапій, пані Михальчук, добродійка Василів зложили нев'янучий вінок $11.50 на журнал „Промінь" і на поміщення вінмки.

Спи дорога наша членко вічним сном і Вічна Тобі Пам'ять!

В. Клапій, секретарка

БЛ. П. МАРАФТА КЛИМЧУК

Торгилд, Алберта

У понеділок, 15 вересня 1969 р., в шпиталі у Вестлок, Алберта, упокоїлася в Бозі, по короткій, але важкій, недузі, бл. п. Марафта Климчук, з роду Килей.

Народилася 8 травня 1893 р. в селі Берегомет, Чернівецького повіту, на Буковині. У 1912 році приїхала до Канади, а року 1919 одружилася з Андрієм Климчуком. До квітня 1944 р. вони мали фарму в околиці Белис, Алберта, де покійна проживала до смерти.

Марафта була доброю, побожною й активною парафіянкою, багато жертвувала на прикрашення церкви. Була вона активною членкою відділу ім. О. Басарабової, вишила до церкви багато речей, любила читати журнал „Промінь", якого була передплатницею. Зі смертю бл. п. Марафти наша громада понесла невиджалувану втрату.

У місцевій церкві в середу 17 вересня, о год. 8-ій вечора була відслужена Панахида над тілом покійної, а на другий день відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. На похорон покійної прибули всі її діти, також було багато парафіян, приятелів і знайомих, що прийшли віддати останню прислугу, всіма шанованій, покійниці.

Бл. п. Марафта залишила у великому смутку мужа Андрія, 6 синів, 2 дочки, 26 внуків і 12 правнуків.

Нехай Милосердний Господь потішить засмучену родину, а душу бл. п. Марафти оселить у своїх Оселях Святих.

Вічна Їй Пам'ять!

Парафіянин.

Як заварювати чай

Порцеляновий чи фаянсовий чайник сполоскніть окропом, засипте чаю 5 грамів (приблизно ¼ ложечки) на склянку, залити на дві третини кипятком, накрити серветкою і дати настоятись 5-6 хвилин. Потім долийте окропом і розмішайте ложечкою. Смак головно залежить від якости чаю та води. Варто запам'ятати, що і посуд, з якого п'ють і навіть форма чайника, в якому його заварюють, додають чаєві смаку. Заварку чаю залишати на пізніше не слід.

Зберігайте чай в скляній посудині з щільною накривкою і в сухому місці.

УКРОП.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

Відділ ім. Л. Українки

Дня 17-го листопада 1969 року відбулися річні збори відділу ім. ,,Лесі Українки" в залі собору св. Володимира при вул. Бартон Схід.

Збори відкрито молитвою в супроводі о. прот. Федака. До президії зборів ввійшли: пані Ю. Новак — голова, Надія Пенюк — секретарка. Привіти зложили прот. о. Федак настоятель громади, бувша голова Центральної управи пані А. Токарик, голова громади пан Олесків. В своїм, привітальнім слові прот. о. Федак підкреслив великий вклад праці товариства на релігійному і національному полі. Пані А. Токарик закликала відділ до підсилення культурно-освітньої праці, та говорила про фінансові потреби для набуття приміщення для Музейної Фундації Союзу Українок Канади.

Секретарка відділу пані Пасіка подала детальний звіт діяльности за діловий 1968 - 69 р. Впродовж року відбулось дев'ять місячних зборів і одні річні Головні імпрези: Академія в честь поетеси ,,Лесі Українки", якою керував культурно-освітній комітет. Весняний Чай, на який запрошено голову Союзу — пані Лесю Хорош-Ґрегорі з доповіддю. Весняний базар з виставою і продажем народного мистецтва, малюнків, вишивок, кераміки, різьби. На цей вечір приготовили вечерю, по вечері відбулось бінґо. Відсвятковано громадою 25-літній ювілей Священослужіння настоятеля громади о. прот. Федака. Чайне прийняття — Спільні звіти делеґатів зі З'їзду С.У.С. і складових організацій, який відбувся в м. Едмонтоні. Делеґати включали: С.У.С., Т.У.С., С.У.К. Головним доповідачем був пан І. Боднарчук.

Слідуючі підприємства, якими займався відділ: Приготовленням перед Різдвяної Вечері. Дохід з вечері призначений на пресовий фонд журнала ,,Промінь". Приготовили Йорданську святу Вечерю для громади та гостей. Обід в день свята Православія за членів, які відійшли у вічність. Обід в день сповіді священиків та під час Архиєрейської візитації. Подано перекуску під час Місійних Сходин. Влаштовано випродаж уживаних речей. На всі вище згадані підприємства членки відділу приносили домашне печиво.

Куплено холодільник до кухні вартости $1,675.15. На холодільник з каси виплачено $725.15. До помочі стало т-во ТУС в сумі $850.00, відділ ,,Калина" $100.00. Докуплено посуду до кухні вартости $133.66.

Жертви: На пресовий фонд журнала ,,Промінь" $214.15, на собор св. Володимира $925.00, на Ювілейний фонд Укр. Греко-Православної Церкви $50.00.

Доходи з академії в честь поетеси ,,Лесі Українки" та ,,Весняного Чаю" призначено на пресовий фонд журнала ,,Промінь". На організаційний фонд крайового з'їзду СУС і складових організацій в м. Едмонтоні $20.00. На організаційний фонд Провінційного з'їзду в м. Торонто $15.00. Вислали квіти членкам по лікарнях та відвідали хворих. Провадиться Недільна Школа при соборі св. Володимира під доглядом та керівництвом доб. П. Федак. Помагають СУМКівки. Рідна Школа під керівництвом директора школи пані В. Логин (помагають членки ,,Калини"). Вислано дві делеґатки в особах пані М. Пасіки і пані В. Логин на з'їзд до Едмонтону. Дві делеґатки в особах пані М. Пелепяк і пані А. Каліщук на з'їзд до Торонта.

Фінансовий звіт: Перенесено з місяця листопада 1968 р. $115.69, прихід за 1968-69 р. — $4,419.59, розхід за 1968-69 р. — 4,241.16, лишилось в касі — $178.43.

Після звітів контрольна комісія висловила довір'я, та уділила абсолюторію уступаючій управі. Номінаційна Комісія представила листу нововибраної управи, яка була прийнята зборами одноголосно.

Склад Управи — 1970 р.: Голова — М. Січова, 1-ша заст. — Ю. Новак, 2-га заст. — М. Пасіка, секретарка — Н. Пенюк, фін. секр. — Є. Гребенюк, касирка — М. Грицків. Контрольна Комісія — М. Баран, Г. Довбета, п-ні Лещук. Референтки освіти: В. Логин, доб. П. Федак, Г. Козак, Інституту св. Володимира — доб. П. Федак, журнала ,,Промінь" — М. Пелепяк, СУМК — Г. Козак, Залізний фонд — П. Дибко. Музейний Комітет — доб. П. Федак, Ю. Новак, А. Каліщук, А. Дудар. Комітет відвідування хворих — Х. Юхимець, К. Черепіта, М. Пелепяк, В. Спісак, Є. Гребенюк. Почесні Сестриці — М. Волковська, М. Будник, К. Фастрига, А. Чернешук. Сестриці — К. Черепіта, М. Січова, Д. Загарій, О. Антонюк, К. Гупка, Л. Рущин, Х. Юхимець. Догляд кухні — Л. Рущин. Господині — М. Січова, М. Баран, Ю. Стецик, Д. Загарій, О. Возьна.

На закінчення зборів голова відділу п. Пилипюк висловила признання і подяку для всіх членок за щиро виконані обов'язки, без чого не було б успіху в праці.

Нововибрана голова пані М. Січова подякувала за довір'я та сказала, що свої обов'язки виконуватиме совісно.

Н. Пенюк, секретарка

ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.

Відділ ім. Софії Русової

Річні збори нашого відділу відбулись 10-го грудня 1969 року, в церковній залі Св. Димитрія. Предсідницею зборів була П. Кумпан, секретаркою Н. Гриняк.

Слідували звіти з діяльности. Здавали звіти: П. Кумпан, М. Мартинюк, добр. Л. Боднарчук, Є. Куземко, Д. Руда, В'юн, П. Дверничук, Кавка. Звіти виявили успішну працю протягом цілого року. До т-ва вступило 5 нових членок.

Діяльність т-ва: Відбулось 8 зборів, 2 засідань заряду, 5 святочних обідів, 2 похоронні обіди, 4 рази обслуга буфету на забавах, 2 перекуски, 2 випродажі уживаних речей, 1 базаровий ,,шавер", 1 базар, 1 забава, 2 літературні вечорі — життепис С. Русової і І. Котляревського.

Успішно працює при т-ві молодший СУМК. Референткою добр. Л. Боднарчук, до помочі були Шиповик, Пилипюк, Атаманчук, Сливка, Руді. Праця була різноманітна: народне мистецтво, писання писанок, ручні роботи, спів, колядки, забави, перекуски, випродаж ручних робіт на базарі й інше.

Членкині працювали в таких ділянках: 5 членок в недільній школі, 3 в українській школі, 5 співає у церковнім хорі, 5 членок опікується молодшим СУМК-ом, 3 у бінґовім комітеті. Ми відвідували хворих по шпиталях і дома, брали участь у провінційнім з'їзді, у посвяченні Інституту Св. Володимира.

Т-во жертвувало на такі цілі: $125.00 на журнал ,,Промінь", $150 для старшого СУМК — на покриття

коштів на крайовий з'їзд, $25.00 — музейний фонд, $50.00 — Українська Школа на Св. Миколая, $50.00 Інститут Св. Володимира, $25.00 на допомоговий фонд священиків у пам'ять бл. п. о. Кісілюка. За $864.29 куплено фіранки до церковної резиденції настоятеля, виповнено анкету бюджет до централі Союзу.

По звітах видно, що наш відділ працює майже в усіх ділянках нашої громади.

Фінансовий звіт: перенесено з 1968 року — $567.33, приходи у 1969 році — $5.798,95, розходи у 1969 році — $4,295.32, у касі лишилось на 1970 рік — $2,070.96.

Склад заряду на 1970 рік: голова — П. Кумпан; заступниці — М. Мартинюк, Я. Атаманчук; рек. сек. — добр. Л. Боднарчук, Н. Гриняк; кор. сек. — М. Мартинюк; касирка — Є. Куземко; контрольна комісія — К. Дяк, О. Сливка, Г. Лесько; референтка мол. СУМК — добр. Л. Боднарчук, Шиповик, О. Сливка, М. Пилипюк, Н. Данкович; забавовий комітет — Д. Руда, А. Руда, Я. Атаманчук, Є. Куземко; телефон — Кавка; господині — П. В'юн, І. Стефанюк, Середюк; відвідування хворих — П. Дверничук.

Н. Гриняк, секр. зборів

ЛАШІН, КВЕБЕК
Відділ ім. Св. Княгині Ольги

Річні збори т-ва розпочалися дня 30-го листопада 1969 р. Збори відкрила голова відділу В. Демосюк. Прот. Епіфаній Чижів провів молитву. До почесної президії зборів були покликані: Всеч. о. Епіфаній, почесна голова відділу п. А. Ґеньга і почесна членкиня п. Є. Товстюк. Одноxвилинною мовчанкою було вшановано померших членкинь т-ва. Предсідницею зборів була О. Білоцерківська, секретаркою — М. Тихонова. Було прочитано протокол з попередніх річних зборів. Слідували звіти заряду, комітетів та контрольної комісії.

Впродовж року відбулось сім місячних зборів, одне засідання заряду і одні загальні річні збори. Членкині читали реферати на імпрезах нашого т-ва, брали участь в імпрезах влаштованих іншими відділами С.У.К. та жіночими організаціями в м. Монтреалі. Під час спільної кутї ми дали концерт щедрівок — під керівництвом Т. Клемби. Влаштували Свято Лесі Українки, День Матері. Надзвичайно торжественно відсвяткували день вшанування нашої патронки Св. Княгині Ольги. Це свято звеличала своєю присутністю дом. голова С.У.К. В. Ш. п. Леся Ґреґорі-Хорош, а також делегатки та гості з відділів С.У.К. і інших українських жіночих організацій.

Свято Св. Миколая святкуємо спільно з Рідною Школою. Такі свята як „Крути" і Т. Г. Шевченка підготовляються заходами громади, а святкуємо ми їх спільно так, як і всі ті свята, що підготовляє наше т-во. Впродовж року ми приготовили десять обідів і двоє чайних прийнять. Вислали пакунок ношеного одягу до Парагваю для вдови з дітьми. Відвідували з квітами та дарунками хворих у шпиталях. Купили посуду до громадської кухні на $500.00, на старечий дім Св. Йосифа подарували $50.00, на журнал „Промінь" — $50.00, на Червоний Хрест — $10.00 і ін.

У Різдвяний час ми ходили з колядою в користь церкви, на передодні Богоявлення ходили з щедрівкою, прибираємо в церкві, співаємо у церковнім та світськім хорі. Галузь мистецтва серед молодих дівчат (вишивання і писання писанок) є під проводом чл. Ольги Штихно. При праці у Червоному Хресті беруть активну участь: М. Ґонсов, Н. Луцишин і Г. Царинюк. Анкету і бюджет до централі вислали. Усі книжки, що були нам надіслані з централі — розпродали. Впродовж року працювали щиро і сумлінно для добра т-ва і церкви. На внесок контрольної комісії збори уділили абсолюторію уступаючому заряду. Приступивши до вибору нового заряду ми натрапили на труднощі з вибором голови т-ва; Тому вибір нового заряду було відкладено зборами на день 14-го грудня 1969 р., а в назначений час вибрали заряд на 1970-ий рік з таких осіб:

Голова — В. Демосюк, заступниці голови: І. Гела і А. Сав'юк, секретарка (рекордова і кореспонденційна) — М. Тихонова, секретарка фінансова — О. Штихно, касирка — Л. Рудич, культ-освітній комітет: Т. Клемба, В. Кисленко, О. Штихно, пресова референтка — М. Тихонова. Сестрицтво: Є. Гела, Д. Максимич, В. Морган, відвідувачі хворих: Є. Гела, Г. Царинюк, господині: А. Данилевич, О. Яковенко, Н. Івак. Представниця до церковної громади — Н. Луцишин. До Червоного Хреста: М. Ґонсов, Н. Луцишин, Г. Царинюк. Контрольна комісія: голова — Т. Клемба, члени: Н. Лазоренко, О. Білоцерківська.

Фінансовий звіт: Сальдо з 1968-го року $246.22, дохід за 1969-ий рік $1,497.35, розхід за рік 1969-ий 1,290.12, Сальдо на 1970-ий р. 518.50.

(Надвишка $65.05 — ці гроші було покладено до банку але не записано до фінансової книги).

Марія Тихонова, секретарка.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. О. Басараб

Річні збори жін. т-ва відбулися 7 гр. 1969 р. в церковній залі. Збори відкрила голова т-ва Єва Дмитришин молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано почесну членку бл. п. Марію Корпач, яка того року відійшла на вічний спочинок. (Вона була першою головою т-ва).

Предсідницею зборів була Анастасія Гаврилів а секретаркою Марія Гарасим, яка прочитала протокол з минулих річних зборів. Касирка пані А. Буй здала звіт з річних фінансів. Слідували звіти заряду і комітетів. Звіт з річної діяльности т-ва здала т-ва Єва Дмитришин. Вона подякувала членкам за кооперацію та виконання своїх обовязків.

Впродовж року т-во відбуло 9 місячних зборів і 2 надзвичайних зборів. Улаштовано роковини О. Басараб (чайним прийняттям), випродаж Великодного печива, спільне свячене, храм на Петра і Павла обідом, членки приготовили три весільні вечері, дві ювілейних вечері, День Подяки обідом, три похоронних перекуски, одну з них для нашої членки бл. п. Марії Корпач.

Т-во дало жертви: на місцеву церкву $350.00, на Інститут П. Могили — $60.00, Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі — $25.00, на журнал „Промінь" — $55.00, на музей (українську хату і церкву) у Норт Бетлфорді $50.00.

З добродійної праці т-во збирало на фонд поборювання пістряка. Прощали ми наших членкинь, які від'їжджали з нашої громади і обдарували їх подарунками — це пані: Анна Гаврилів, пані Заячковська і Анаст. Кіщук. Комітет відвідує наших старших членкинь на Різдво і Великдень з подарунками.

Фінансовий звіт: Перенесено з р. 1968 — $909.98, приходи в 1969 — $1,984.52, розходи — 1,637.16, осталось у касі $1.257.34.

Заряд т-ва на 1970: голова — Єва Дмитришин, заст. голови — Анаста-

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Референтка журнала „Промінь", пані Люба Кут повідомила редакцію, що з поважних родинних причин, в кількох наступних числах „Домашне господарство", вона не зможе постачати приписів. Цей відділ буде продовжуватись за редакцією журнала, аж до повороту пані Л. Кут. Ця сторінка надіслана раніше ще належить до пані Кут. Редакція.

Смачний омар

(Lobster Thermindor)

1 омар (приблизно 2 фунти)
1 ложка оливи
3 ложки масла
¼ ложечки коріння (tarragon)
2 ложки білого соєу, густого
½ горнятка юшки з риби
½ горнятка білого вина
½ горнятка волового росолу (юшка)
мала покришена цибуля
пушку сухого коріння Chevril
2 ложки потертого сира Parmeson
1 ложка сухих кришок з хліба
1 ложка потертого сира Greyere
цитрини і петрушки на декорацію

Омара розрізати поздовж, вибрати внутрености. Половинки посолити і поперчити та злегка посипати верх корінням (tarragon), покропити оливою, змішаною з маслом і припекти в печі 350°F приблизно 20 хвилин. Вибрати з печі і положити, щоб простигло. Тепер вибрати ціле мясо і покраяти на середньої величини кусники. Решта мяса посікти на дрібно і відложити на бік. Шкаралупу обмити і висушити. Покраяні кусники мяса знову вложити в шкаралупу.

Тепер дати до посудини рибну юшку, біле вино і воловий росіл. Як нема рибної юшки, то можна дати ціле горня волового росолу (юшки), додати цибулю і коріння chevril та варити аж виварюється до половини. Юшку перецідити і тепер дати дві ложки білого соєу і пушку паприки. Дати на плитку хай закипить а відтак відставити, щоб вистигло до літепла.

Білий сос зробити в цей спосіб: одна ложечка масла, одна ложечка муки і ¼ горнятка молока. Масло розтопити, додати муку, замішати, тоді додати молоко і добре вимішувати, щоб сос був гладкий.

Як сос вже простигне, додати потертий сир „Parmeson" і покришене мясо з омара, посолити і поперчити до смаку — усе добре вимішати і полляти по омарі. Сос поверха посипати кришками з хліба, сиром „Gruyere" і полляти маслом (до смаку). Дати до печі, щоб зарумянилось, приблизно 5 хвилин.

Вибрати з печі, виложити гарно на пригріту срібну або звичайну тарілку, удекорувати зеленою петрушкою і подавати з цитриною.

На світлині омар виложений на морських водоростях.

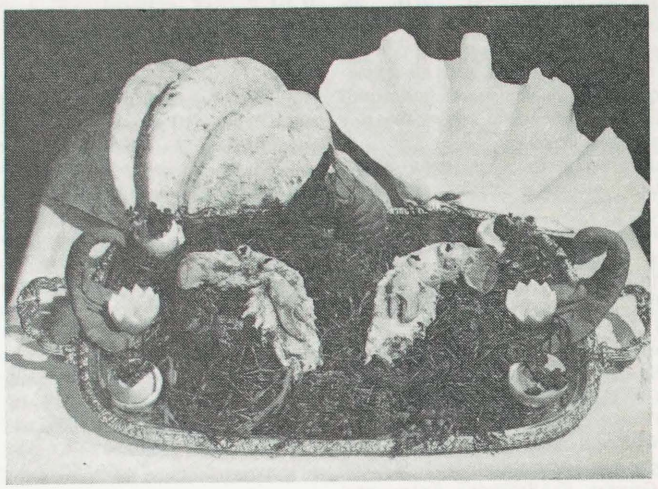

На світлині Омар виложений на водоростях.

Морква в кремовім сосі

2 фунти молоденької моркви (свіжої або замороженої)
¼ горнятка води
2 ложки масла
пушка цукру
2 жовтки
½ горнятка вибитої густої сметани
1 ложечка цитринового соку
соли і перцю до смаку

Дати до води масло і цукор і в цім варити моркву аж майже буде готова. Жовтки вбити і додати до сметани, вимішати і дати цитрину. Вилляти цю масу до моркви і мішаючи привести лише до гарячости, але не дозволити закипіти. Посолити і поперчити до смаку. Виложити в гарячу миску і посипати дрібно посіченою петрушкою або кропом.

Помаранчовий сос до ярини

2 ложки масла
2 ложки меду
1 ложку шкірки з помаранча (потертої)
2 ложки помаранчового соку
сіль і перець до смаку

Масло розтопити в ринці, додати мед, шкірку з цитрини, сік з помаранча, пушку соли і перцю до смаку; усе вимішати і хай смажиться 5 хвилин на вільнім вогні. Можна поливати по зваренім моркві, буряках або зваренім гарбузі (squash).

Вівсяні тісточка

1 горнятко білого цукру
½ горнятка тоівщу (crisco)
1 яйце — вбите
½ ложечки соди до печива
2 ложки води
½ ложечки соли
1¼ до 1½ горнятка муки
2 горнятка туго наповнених вівсяних платків
1 горнятко білих родзинків

Криско вбивати, додаючи цукор і далі вбивати, додаючи яйце. Соду розвести у воді і додати. Тепер додати вівсяні платки, родзинки і муку — все добре вимішати. Поробити з того малі галочки, виложити на вимащений лист (бляшка), пекти у напрітій на 375°F приблизно 15 хвилин.

Люба Кут.

сія Гаврилів, секретарка — Марія Гарасим, заст. секр. — Наталя Ригорчук, касирка — Аніна Буй. Контрольна Комісія — Наталя Ригорчук, Роберта Дмитришин, Рузя Бойко.

Марія Гарасим, секр.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Скарборо, Онт. — Відділ ім. Св. Анни. Перевів збірку на пресовий фонд журнала. Пожертви зложили: відділ Св. Анни — $10.00; по $5.00 — Є. Павлик, В. Кузик, Ю. Никіфорук, А. Біла, М. Біла; по $2.00 — А. Дубик, Р. Тимофійчук; по $1.00 — Д-ка Самець, М. Боднарчук, Л. Муровичч-Тимошенко, А. Петришин, Є. Охітва, Леся Стефаник, Ґеня Мороз; Збірку переслала Марія Гвайт разом — $46.00

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана — з похорону членки бл. п. Йосифи Ольги Мельничук, збірку переслала С. Пауш на кліше $5.00, на пресовий фонд 45.00

Вакав, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. К. Луцюк переслала 15.00

Монтреал — Відділ ім. Доньки України, з нагоди прийняття в честь Марії і Якима Редчуків, д-ка **Л. Слюзар переслала** 15.00

Вінніпеґ — Відділ ім. О. Кобилянської при промаді св. Михайла С. Ковалюк доручила на пресовий фонд 10.00

Торгилд, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. А. Рудницька переслала на кліше $5, на пресовий фонд 10.00

Брендон, Ман. — Відділ ім. Л. Українки з нагоди святочного обіду на заклик голови промади пана Бобика переведено збірку на журнал, секр. С. Павлишин переслала 9.25

Лондон, Онт. — З приводу відзначення 10-ліття священства о. М. Дебрина, В. Яремченко переслала 7.00
З нагоди ювілею уродин п-ва М. і Т. Педенків, Лондон, Онт., о. М. Дебрин переслав 5.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Олени Пчілки, А. Стасів переслала $30 на відновлення передплат, на пресовий фонд зложили — Йосефа Чепесюк — $2.00, по $1.00 — К. Біла, Т. Литвин, С. Мендик, А. Стасів, разом 6.00

Кадет-Айлшем, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, А. Козунь переслала 5.00

Стирджис, Саск. — Відділ ім. Л. Українки, Б. Калот переслала на відновлення передплат $10, на пресовий фонд 5.00

Ґлеслин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. Марія Гарасим раніше переслала $30 на святочні привітання. Анна Буй переслала від відділу 5.00

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Пережак переслала $84.00 на нові й відновлені передплати.

Мирнам, Алта. — Відділ ім. О. Пчілки реф. Ксеня Ханасик переслала $75.00 на відновлення передплат.

Едмонтон — Відділ при Громаді Св. Ілії реф. Марія Кавчук переслала $30 на нові й відновлені передплати.

Блейн Лейк, Саск. — Відділ ім. Х. Кононенко, Марія Цьона $25.00 на відновлені передплати.

Мічам, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Р. Томащук $10 на святочне привітання, $30 на відновлення передплат.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги, секр. Н. Міцюк раніше переслала $10 на привітання, на прес. фонд 10.00
В. Несміла на привітання $15.00, на вироблення кліше $25.00.

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. О. Кобилянської, бувша референтка С. Палилик переслала $32.00 на відновлені передплати. Марія Рацой, референтка новоорбрана переслала $40 на привітання і $62.00 на відновлення передплат.

Ст. Кетеринс, Онт. — Відділ ім. Українки, голова Надія Андрусів переслала $15.00 на відновлені передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Білоус переслала $40 на нові й відновлені передплати.

Едмонтон — Відділ при промаді Св. Михайла, В. Клапій переслала на пресовий фонд 10.00
Відділ при Катедрі Св. Івана, реф. Л. Голубицька переслала $75.00 на святочні привітання.

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, кор. секр. П. Фуштей переслала $60 на відновлені передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Доньки України, реф. О. Ковальчук переслала раніше $69.00 на відновлення передплат і $15 на святочні привітання.

Кемсек, Саск. — Відділ ім. С. Русової, реф. М. Коватишин переслала $35.00 на відновлені передплати.

Гефорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. Анна Ткачук переслала $40.00 на передплати й привітання.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані Анастасія Григорчук — Етелберт, Ман. 25.00
Пані Марія Топоровська — Пайн Ривер, Ман. 10.00
Пані Кароліна Савіцька — Монтреал 10.00
Пані Олена Шевчук — Вишарт, Саск. 5.00
Пані Марія Кушнір — Вінніпеґ 5.00
Пані А. Бобіцька — Вернон, Б. К. 2.00
Пані Галя Семенів — Саскатун 2.00
Пані Марія Березюк — Айтуна, Саск. 2.00
Пані Н. Зелинська — Вінніпеґ 2.00
Пані П. Довганюк — Едмонтон 2.00
Пані К. Шмігельська — Торонто 2.00

По $1.00 — І. Ксьонзина, Ґ. Салагуб — Торонто; К. Кирстюк — Ванкувер; В. Тузин — Давфин; М. Ставова — Портедж ла Прері, Ман.; А. Штихно — Лашін, Кве.; Марія Колтик — Вінніпеґ; А. Пограничча — Ніяґара Фалс, Онт.

Всім тим, що працюють для журнала й всім жертводавцям сердечно дякуємо.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані Анастасія Пережак — Брентфорд, Онт. 2
Пані Марія Білоус — Давфин, Ман. 2
Пані Наталя Вацик — Тандер Бей, Онт. 1
Пані Н. Буряник — Саскатун 1
Пані А. Ковалик — Йорктон, Саск. 1
Пані П. Вайчак — Ротленд, Б. К. 1
Пані Ніна Шульженко — Скарборо, Онт. 1
Пані М. Барабаш — Гамільтон 1
Пані Марія Кавчук — Едмонтон 1
Пані Анна Назаревич — Вінніпеґ 1
Пані О. Лабюк — Принс Алберт, Саск. 1

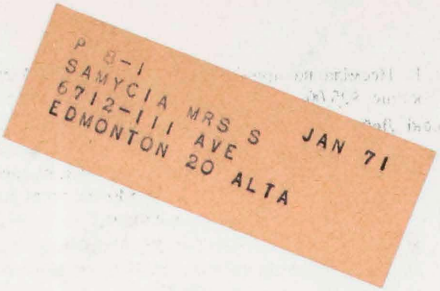

ТИМ, ЩО ЛЮБЛЯТЬ ВИШИВАТИ

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

так називається книжка вишивок і стібів, написана в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушничків з показником кольорів ниток. Є взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Книжку видав Союз Українок Канади.

Продається по $4.00 з пересилкою.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"

ДОКІЯ ГУМЕННА

ЗОЛОТИЙ ПЛУГ

Роман

У книжці знайдете зарис актуальних проблем сьогоднішнього дня на тлі минувшини, у химерному переплетенні сучасної й давноминулої епох.

292 стор. Тверда оправа. Ціна $5.00.

Замовлення надсилати на адресу:

D. HUMENNA
c/o The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S., Inc.
206 W. 100th Street, New York, N.Y. 10025, U.S.A.

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИБРАНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — Видання КУК англомовне	$7.50
УКРАЇНЦІ В КАНАДІ — О. Войценко (англомовне)	$7.50
50-річчя ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — Др. Г. Яніївська	$0.75
МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (укр. народні вишивки і взори)	$4.00
МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКР. ВИШИВОК — С. Стечишин	$1.75
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — Л. Білецький	$1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — М. Ломацький	$3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — М. Ломацький	$3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — Митрополит Іларіон	$0.50
Я ВЕРНУСЯ — О. Крамар	$0.50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — Л. Мосендз	$6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — Р. Ґаук	$1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКР. МОВИ — Митрополит Іларіон	$0.20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТИ Л. УКРАЇНКИ — Н. Когуська	$0.20
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — М. Пастернакова	$3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі	$2.50
— в м'якій оправі	$1.50
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ	$1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ	$1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ	$1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ	$1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК	$2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО КНИЖКИ	$1.00
НАУЧКА — С. Пауш	$1.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
620 Spadina Ave.
Toronto 179, Ont.

ЩОЙНО ВИЙШЛА З ДРУКУ ЦІННА ПРАЦЯ ПРОФ. Д-Р Н. ПОЛОНСЬКОЇ-ВАСИЛЕНКО

„ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ"

Цікава змістом, цінна історичним минулим, в якім насвітлено найбільш видатні постаті українських жінок дала нам авторка працю, а зокрема в 1000-ліття смерти Великої Української Княгині Ольги, якій присвячено поважну частину в розділі княжих доби. Головні розділи книжки:

Жінки княжої доби
Українські жінки Литовсько-Польської доби
Жінки доби Гетьманщини
Українські жінки XIX—XX ст.

Книжка дуже гарно видана, на дорогім папері, багато ілюстрована в мистецькій полотняній оправі. Стор. 160. **Ціна . . $6.00**
Замовляти в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
620 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.